

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

2012 - 2

"HOMECOMING 2012"
19 MAYIS'TA BEKLİYORUZ...

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan
Ali Cerrahoğlu

Bşk. Yrd.
Kemal Tarım

Sayman
Mustafa Özyiğit

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

Bizletter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi
Erdoğan Kaynak
Betül Öcal
Nuran Baykal

Mizanpaj
Murat Aşar

Baskı
Alev Dikici
0322 / 4351313

Telefon : 0 324 613 19 22 - (ext:224)
Telefaks : 0 324 613 23 10
Yazışma Adresi : TAC Mezunlar Derneği
Pk : 6 33401 Tarsus / Mersin
www.tac-alumni.org

Editör'den
Erdoğan Kaynak

3

4

Yaşamdan

TAC'li Fahri Baş Konsoloslar
Mutlu Haberler
Kaybettiklerimiz
Kaybettiklerimizin ardından...

Başkandan
Ali Cerrahoğlu

8

11

TAC'den Haberler

Prof. Stefano D'anna'nın TAC'deki Konferansı
Ünlü Rock Grubu "SEKSENDÖRT" TAC'de
8 Mart Dünya Kadınlar Günü
TAC'li Babanın, TAC'li Kızının Başarısı
TAC'nin Okullar arası Satranç'daki başarısı
TAC'de "Kütüphane Haftası" etkinliği

Bizi Biz Yapanlardan

Nihat Taner "10. yıldönümünde Mrs. Maynard"
C. Mark Smith, "From Tarsus to Tacoma"
Haydar Hocamıza "Maşallah"

15

22

TAC'li Eşler

23

25

TAC'li Kardeşler

Edebiyat Köşemizden

Defne Ongun "Sorumluluklara kısa bir ara"

26

28

Mezunlardan

Mustafa Nacar "TAC'88 Kadir Karakurum"
TAC'88 Ayşe Koçak
Ergül Bakay "TAC'49 İlyas Halil'e verilen ödül"
Bir TAC'linin Adana Halkevi Konferansı
Refik Kutluer
Tamer Büyükyılmaz
Yağmur Araz
Yüksel Oktay

Ankara'dan Haberler

Doğan Gözde Özgödek
"Okulunun Mezunu, Mezunu'nun Derneği"
"Sanal Müze"
"SON CUMA"lar
Bahattin Gürsöz "TAC'63'lere açık mektup"
Erdem Erkiliç "Geçmiş "Son Cuma"lardan bir anı"

46

52

Mersin'den Haberler

Erdoğan Kaynak
"Birlik ve Beraberliğimiz"
"Son Cuma buluşmaları"

Adana'dan Haberler

İlter Baykal "Office Party"
"Son Cuma"lar

56

60

İstanbul'dan Haberler

"TAC'78 bulaşması"
"Son Cuma"lar

ECHO'nun Tarihçesi

"TAC'64 Sermet Tuna'nın anıları"
"TAC'70 Hamdi Demirel'in anıları"

61

63

TAC'de Spor

"Şampiyon TAC'li Gençler"

BAĞIŞ FORMLARI

ADI - SOYADI :

MEZUNİYET YILI : TALAS TAC

ADRES :

TEL&FAX :

CEP TEL. :

E-MAIL :

1- Yıllık Aidiyet ☐ **(175 TL'dir.)**

2- Burs Bağışı ☐

3- “Stickler’a Bir Tuğla da Sen Koy” Burs Projesi ☐

4- Bizletter Sponsorluğu ☐

Bizletter Reklamı ☐

Bizletter Bağışı ☐

5- TAC Spor Kulübü Bağışı ☐

BAĞIŞLARINIZ İÇİN ÖDEME TERCİHİNİZ

1- Kredi Kartı ile ödeme;

KART NO :

GÜVENLİK : (Kartın arkasındaki numaranın son üç rakamı)

SON KUL. TARİHİ :

MİKTAR : TL \$

PEŞİN : ☐

AYLIK ÖDEME : ☐ AYDA TL / \$

Adı - Soyadı
İmza

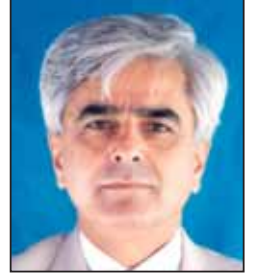
2- Banka Hesabı;

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 55 0006 2000 1530 0001 299930 NO'LU TL HESABINA

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 90 0006 2000 1530 0009 098294 NO'LU \$ HESABINA

yatırılmıştır.

Adı - Soyadı
İmza

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Sevgili TAC-TALAS Dostları,

Uzun yıllar yaşamadığımız karlı, yağmurlu ve dondurucu soğuklardan kurtulduğumuz şu günlerde sizler için ekibimizle çalıştık çabaladık ve sizlere farklı kesimlerden haberler hazırladık. Hem de resimleriyle.

Bahar havasının bedenimizin her hücreğine nüfuz ettiği, güneşin içimizi ısıtmaya başladığı bu özel mevsimin kıymetini bilin. Yalın ayak kırlarda dolaşın. Araba kullanmayı bırakarak, sevdiklerinizle yürümenin zevkini çıkarın. Topladığınız rengarenk kır çiçeklerini sevdiklerinize uzatın. Onlara, sevdiğinizi söyleyin. İçinizdeki çocuğa yol verin. Gevşeyin.

Nasrettin Hocaya:

"Hocam yaz gelir sıcaklardan, kış gelir soğuklardan şikayet eder durursun" denince, hocamızın:

"Siz benim bahardan şikayetimi hiç duydunuz mu?"

diye verdiği cevabı hatırlayarak içinde bulunduğumuz bu bahar günlerinin hakkını vermeye bakın. Doğayla buluşun, kendinizi onun kollarına bırakın. Bol bol yeşil sebzeler yiyin, bol bol alkali sular için. Biriken aşırı kilo yükünden kurtulmaya bakın. Önümüz yaz. Formunuza kavuşun yeniden.

Alın elinize Biz Letter'i ve sayfalarını birer birer çevirin. Çoiktandır görmediğiniz, neler yaptığını bilmediğiniz eski bir dostunuzun sizler için yazdığı güzel haberleri, başarılarını okuyun. Okul günlerindeki resimlerine bakarken geride bıraktığınız anılarınızı yeniden yaşayın. Belki bu resimlerin birinde kendinizi de bulacaksınız.

"Neydi o günler" deyip, içinizi çekeceksiniz.

Yurt içinden ve yurt dışından dostlardan haber almak heyecan verici oluyor. Bu sayımızda kimler ne haberler göndermiş şöyle bir göz atalım:

- Sevgili Mustafa Nacar Hocamızın ING Bank'ın tepesinde göreve başlayan TAC'88 Kadir Karakurum ile yaptığı bir röportaj
 - TAC'68 Nihat Taner'in okulumuzda iz bırakan rahmetli değerli eğitimcilerden Mr. & Mrs. Maynard'larla ilgili yazısını ve yine
 - Nihat Taner'den okulumuzda 1931-33 yılları arasında hocalık yapmış olan Mr. Shelmidine'den haberler
 - Antalya'da Alabanda Turizmce (sahibi TAC'74 Refik Kutluer'dir) düzenlenen Doğa ve Halk Sporları Olimpiyatı'nda Refik dostumuzun yaptığı çarpıcı konuşma metni
 - Geçen sene dergimizde haber yaptığımız **"2 TAC'linin Atlantik Macerası"**na bu yıl bir yenisi eklendi. Bu haberi de yine Tamer Türkylmaz'ın kaleminden okuyacağız. Bu kez teknedeki TAC'liler üçlendi.
 - Meksika'da ilk 100'e girme başarısını gösteren TAC'89 Ayşe KOÇAK'ın ilaç sektöründeki yükseliş hikayesi
 - Genç yazarlarımızdan TAC'89 Defne Ongun'un yazısı
 - Haydar Hocamızın 94. doğum günü kutlamaları (Tarsus ve Adana'da ayrı ayrı)
 - Okulumuzdan haberler
 - İstanbul, Ankara, Adana ve Mersin'de düzenlenen coşkulu SON CUMA buluşmaları
 - Yeni albümler: **"TAC'li Kardeşler ve TAC'li Çiftlerimiz"**
 - Adana'da başlatılan "Ofis Hour Buluşmaları"
 - Mutlu Haberler ve Kaybettiklerimiz
- Ve daha bir çok haberler camiamızdan...
- Sizlerle bir konuyu paylaşmak istiyorum: Sesimiz, kulağımız olan BizLetter'in üç ayda bir çıktığını ve her sayısının derneğimize on bin

TL gibi bir yük getirdiğini bildiğinizi sanıyorum. Reklam bulamadığımız zaman sizlerden toplanan ve öğrenci burslarına yönlendirilmesini istediğimiz aidiyetlerin Biz Letter için harcanmasına gönlümüz razı gelmiyor.

Düşündük, taşındık ve bu işi bir sisteme bağlayalım istedik. Olgunlaştırdığımız bir "sponsorluk" sistemi önerisiyle size baş vuruyoruz. Şöyle ki: Her sayımızın yükünü, beşin katlarında mezuniyet yıllarını kutlayacak dönemlere sponsorluk vererek aidiyet duygusu içinde paylaşalım.

50.yıllarını, 45. yıllarını ve 40. yıllarını kutlayacak dönemleri Nisan-2012 sayısına sponsor olarak belirleyelim ve her bir dönemden üçer bin lirayı sınıf temsilcisi kanalıyla toplayalım. Ve bu üç döneme Nisan sayısında özel sayfalar ayıralım. Kendileri bu sayfaları diledikleri gibi doldursunlar.

50. yıl temsilcisi: Hilmi OKTAR

45. yıl temsilcisi: Hayrettin ERGUN

40. yıl temsilcisi: Atahan ÇUKUROVA

Temmuz-2012 sayımıza ise 35., 30. ve 25. mezuniyet yıllarını kutlayacak dönemler sponsor olsun. Onlar da bu sayıda kendilerine ayrılan özel sayfaları diledikleri gibi kullansınlar.

35. yıl temsilcisi: Aydın İZGİALP

30. yıl temsilcisi: Kazım APA, Tamer BÜYÜKYILMAZ

25. yıl temsilcisi: İlater BAYKAL, Tibet KAĞIZMAN

Ekim-2012 sayımıza da 20., 15. ve 10. mezuniyet yıllarını kutlayacak dönemler sponsor olsun ve Biz Letter'da kendilerine ayrılacak özel sayfaları diledikleri gibi değerlendirsınler.

20. yıl temsilcisi: Bekir BAYSAL, Banu LEVENT

15. yıl temsilcisi: İlke IŞIK

10. yıl temsilcisi: Yusuf ERKMEN

Böylece 5 yılda bir sıra geleceği için bu onurlu aidiyet duygusu tüm dostlarımıza eşit olarak yansıtılmış olacaktır.

İlk güzel haber TAC'62 ve TAC'82 dönemlerinden geldi. BizLetter'a seve seve sponsorluk sistemini desteklediklerini müjdelediler.

Önümüzdeki 19 Mayıs Homecoming'e zaman azalıyor! Takviminizi işaretlemeyi, uçak biletlerinizi almayı unutmayın!

Unutmayın sizlerden haberler ve resimler bekliyoruz önümüzdeki sayılarımıza. Betül ve Nuran Ablalarımızın maillerine gönderebilirsiniz: **bocal@tac.k12.tr** veya **nuranbaykal@hotmail.com**

Sloganımız:

Her Mezun bir Haber

Her Mezun bir Muhabir

Ne mutlu içinde TAC meş'alesi yanan dostlara...
Sevgi ve selamlarımla,

TAC'Lİ FAHRİ BAŞ KONSOLOSLAR

🌐 TAC'72 İbrahim Paksoy Almanya,

🌐 TAC'75 Cengiz Sönmez Brezilya,

🌐 TAC'76 Josef Atat Danimarka,

🌐 TAC'78 Şükrü Diyaş
Filipinler,

🌐 TAC'87 Filip Tahinci
İsviçre,

🌐 TAC'88 Kerem Muradi Şili,

🌐 TAC'91 Meriç Ekmekçi Letonya,

🌐 TAC'98 Ufuk Bozkaya Çek Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı
Vaclav Klaus'tan Fahri Konsolosluk şiltini alırken

Fahri Konsolosluk görevlerinde kendilerine başarılar diliyoruz.

Mutlu Haberler

TAC'85 Hakan Özbek, Mersin çarşısında balık pazarı tarafındaki sokağa "Saka İskender Döner Salonu"nu açtı.

TAC'88 Kadir Karakurum ING Bank Genel Müdür yardımcısı oldu.

TAC'88 Fazlı Demirtürk profesör oldu. Kendisi halen Gaziosmanpaşa Üniversitesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı Başkanlığını yürütmekte.

TAC'67 Savaş Özkan ilk kez dede oldu.

TAC'67 Muhammet Kara'nın ikinci torunu dünyaya geldi.

TAC'83 Buğra Öktem'in Çağan Bartu adını verdikleri bir oğlu oldu.

TAC'87 Şebnem Işık ve TAC'86 Erkin Ersoy'un Joy adında bir kızları oldu.

Malum, çok yeni doğum yaptım. Doğum öncesinde ve sırasında doktorum TAC'84 mezunu Dr. Halit Fırat Erden idi. Ee, biz karı koca TAC'li, doktorumuz TAC'li olunca, aramızda ister istemez doktor-hasta ilişkisi ötesinde bir ilgi ve yakınlık vardı. Halit bize çok yardımcı oldu. Onun sayesinde, doğumhanede, ben, Erkin ve Halit, güle oynaya, çok rahat bir doğum yaptım. Hatta bir ara bom çekmeyi bile düşündük :))

TAC'91 Kaan Bozkırlı'nın Alpay adında bir oğlu oldu.

Camiamız adına kendilerini kutluyoruz...

Kaybettiklerimiz

- ☞ TAC'46 Süreyya Yaltır'ı,
- ☞ TAC'54 Özcan Özçürümez'i,
- ☞ TAC'56 Feyyaz Etik'i,
- ☞ TAO'61-TAC'65 Ahmet Sırrı Erol'u,
- ☞ TAC'70 Mehmet Arifoğlu'nu,
- ☞ TAC'73 Timur Ayas'ı

kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz...

Ayrıca;

- ☞ TAO'64 Cem Baysal'ın annesi,
- ☞ TAC'61 İlder Ünlü, TAC'64 Faruk, TAC'68 Tarık Bozbey'in ağabeyleri Ali Bozbey,
- ☞ TAC'69 Uğur Köksal'ın babası,
- ☞ TAC'75 Mustafa Metin'in babası,
- ☞ TAC'78 İhsan Gürani'nin babası,
- ☞ TAC'85 Şenol Yüksel'in babası,
- ☞ TAC'93 Ekrem Toygar Sungur'un babası,
- ☞ TAC'98 Mert Çapar, TAC'04 İrem Çapar'ın babaları,

vefat etmişlerdir. Acılarını paylaşır başsağlığı dileriz...

TAO'61-TAC'65 Ahmet Sırrı Erol okul yıllarında

TAC'54 Özcan Özçürümez

TAC'73 mezunu Timur Ayas

TAC'70 Mehmet Arifoğlu'nun okul yıllığından

Ata Tanrıverdi
TAC'54

TAC'56 Feyyaz Etik'in ardından...

4 Mart 2012 tarihinde Tuncer ErzİN'den aşağıdaki e-postayı aldım:

"Subject: Vay Bamsi Vayyy..

Hollanda'nın tahta ayakkabısı şeklindeki sigara emziğine takmış bir Bafra Maden, sen de kale arkasında, ben deyim kenefte...

Tüttüre, tüttüre...

Gözümün önünden hiç gitmeyen Fiyyazz...

Engin Ünsal aradı, Mete Akyol'un telefonu çalmış, bakmış Feyyaz. "Fiyyazzz, naaber" demiş. Neşe Yenge, "duymadın mı?" demiş.

Meğer sevgili Feyyaz 14 Şubat'ta, sizlere ömür, vefat etmişmiş bile...

Bekleniyordu; haberim olsaydı ben giderdim vallahi.

Başınız sağolsun, Allah Feyyaz'a rahmet eyleye...

sss, Tuncer"

Yine bir yanımın yıkıldığını hissettim. Ne oluyor bize böyle, ecel teker teker kapılarımızı çalmağa başladı. Halbuki şunun şurasında daha yaşımız başımız ne ki?! Olsa olsa 75 le 80 arası. Bütün bir hayat boyunca çalış dur, ordan oraya bir koşturmacadır, tuttur. Tam emekliye ayrılıp da hayatın tadını çıkarmağa başlayacağımız sırada şu Azrail'in yaptığı kallesliğe bakın!.

Feyyaz, mükemmel bir arkadaştı. Uyumlu, güvenilir, hani insanın tam "Can dostum" diyeceği cinsten bir arkadaş. Çok tatlı anılarımız var. "Bamsi" adını ben takmıştım. Bakın hikayesi şöyle:

"Yıl 1949, galiba orta 3üncü sınıftayız. Teneffüste Feyyaz'la bahçede oynuyoruz. Birden taşların arasından Tarsus'ta kertiş denilen iri bir kertenkele türü bizi seyrediyor. Aklıma yine bir muziplik geldi. Kertenkeleyi tutup sınıfa getirebilirsek teneffüsten hemen sonraki Mrs. Haas'ın "science" dersinin beş-on dakikasını kaynatabiliriz. Feyyaz'la birlikte derhal taarruza geçtik. Birkaç dakikalık bir mücadeleden sonra kertenkele teslim oldu. Mendille tutup cebime koydum. Bu arada zil çalmış, bizler sucuk gibi ter içinde sınıfa girdik. Mrs. Haas derse başlamış. Hemen ön taraftaki sıralara iliştik. Hoca talebelerin önünde ileri geri yürüyerek ders anlatıyor. Önümden geçti. Arkası bana dönük. Derhal yerimden kalkıp kertenkeleyi tebeşir ve silginin konulduğu karahtanın (ama bizdeki yeşil boyalı duvar) önündeki kanala bıraktım. Hayvan bir ileri bir geri koştu. Gidecek yer yok. Bu sefer duvara tırmanmağa kalktı. Fakat ayakları kayıp tekrar tebeşirliğe düştü.

Arkadan bir ses: "ne yapıyorsun lan, yaşlı kadın korkudan kalp krizi geçirecek". Çocuk haklı, keşke getirmeseydim diyorum ama bir kere olan olmuş. Hoca o sırada geri döndü ve kertenkeleyi gördü. Bütün sınıfın nefesi kesilmiş ne olacak diye bakışıyoruz. Hoca doğru kertenkeleye yürüdü. Benim mendille tutarken bile tereddüt ettiğim hayvanı çıplak eliyle tuttu. Pencereyi öbür eliyle açtı. Pencerenin dışına hayvanı bırakıp pencereyi kapattı ve hiçbirşey olmamış gibi derse devam etti. Bu sefer ben geriye dönüp çocuklara seslendim: "Hoca değil ama galiba ben kalp krizi geçiriyorum". Bu hadiseden sonra Dede

Feyyaz Etik, Yaşar Aydar, Ali Altındöken, Ata Tanrıverdi, Orhan Mutlugün

1. Sıra: Duran Karaca, Tuncay Türkmen (Osmanoğlu)
2. Sıra: Orhan Mutlugün, Mrs. Ruth Haas, Ata Tanrıverdi, Gün Kuran, (Oktay Aksoy, bizim sınıftan değil)
3. Sıra: Yaşar Aydar, Yaşar Togo, Tahsin Özbaşıoğlu, Sait Rezaki
4. Sıra: Atilla Eröncel, Erdoğan Altınel, Yılmaz Yetmen, Feyyaz Etik

Korkut masallarından öğrendiğimiz gibi, Feyyaz Etik'e de kertenkeleyi yakalamak için gösterdiği kahramanlıktan(!) ötürü büyük bir seremoniyle "Bamsi Beyrek" adını koyduk. İsim pek beğenilmiş olacak ki tuttu."

Yukarıdaki hikaye SEMER adlı anı kitabımdan alıntıdır. Hey gidi Feyyaz hey! Arkadaşlarının arasında bu ve bunun gibi birçok anıyla daha çok yaşayacaksın. Mekanın cennet olsun!

B AŞKAN'DAN

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

HEPİMİZE HER SENE HOMECOMİNG

Derneğimizin en deneyimli olduğu çalışma alanlarından birisidir Homecoming. Buna rağmen aylardır hepimizi heyecan sardı bile. Her yıl daha da artan bir motivasyon, artan bir heyecan ve mutlulukla çalışmalarımız devam ediyor. Mezunlar Derneği yönetim kurulu içerisinde Homecoming çalışmaları için oluşturduğumuz bir komisyonumuz var; Homecoming Komisyonu. Bir süredir her çarşamba toplanıyoruz.

Hiç kolay değil aslında. 1000-1200 kişiyi aşkın ziyaretçi. Turnuvalar, geziler, okul turu, dernek sunumu, plaket töreni, müzik, gala yemeği, konaklama, kayıt güncelleme, özel grup etkinlikleri gibi her birisi başlı başına kapsamlı organizasyonları amatör ruhla çalışan bir avuç gönüllü organize ediyor. Eğer Homecoming'ler sonrasında katılanların bellekleri mutluluk dolu anılarla dolu oluyorsa bunun nedeni organizasyonu yapanların başarısından ziyade katılan mezunların pozitif enerjisi, hoşgörüsü ve TAC sevgisi olmalı.

Her yıl 19 Mayıs'a en yakın hafta sonu gerçekleşen Homecoming bu yıl tam da 19 Mayıs gününe rastlıyor. Onur konuklarımız 50. yıllarını kutlayacak olan 1962 mezunu abilerimiz olacak. 50 yılın üzerinde olan mezun grubu abilerimiz ise her yıl onur konuklarımız olarak katılıyorlar zaten. 40 ve 50. yıl mezunlarımız çok güzel birer plaket alıyorlar Homecoming günü yapılan törende. Bu yıl bir değişiklik yaptık; onlu sınıflara ek olarak her 5 yıllık mezunlara da özel sertifika verilecek. Auditoriumda yapılacak olan törende sahneye çıkacaklar hep birlikte ve coşku ile, BOMBALAKİ eşliğinde alacaklar sertifikalarını.

Sadece belli dönemleri değil tüm mezunları bekliyoruz. Biliyorsunuz yeni sloganımız 98'lerden: "Bize her sene Homecoming..." Gelin, pişman olmazsınız. Size okulumuzun sıcaklığını, abi, abla ve kardeşlerinizin sevgi dolu gülümsemelerini, bol mavrayı, enfes kebabları, güzel müzikleri, nostaljiyi kısacası TAC RUHU'nu vaadediyoruz...

Ulaşım, konaklama gibi her konuda yardıma hazırız, lütfen arayın (0.324.6135402/224)

B AŞKAN'DAN

SON CUMA TOPLANTILARI

Erdoğan Abi ve Gözde kardeşim ne güzel yazmışlar şubat 2012 'Son Cuma' toplantılarını; ellerine sağlık. Ben de bir şeyler ekleyeyim...

123 yıllık tarihimiz var; 124 e bastık bu yıl. Bize özgü değerlerimiz var; bizi biz yapan... Bunları yaşatmak görevi bizlere düşüyor. Ben mezunların her şeyden önce gelen görevinin tarihimizi, geleneklerimizi yaşatmak, öğretmek olduğuna inanıyorum. Bizler yaşatacağız, belgeleyecek ve yazıp çizeceğiz ki yeni nesiller, öğrenciler, öğretmen ve idareciler görsünler, benimsesinler, devam ettirsinler.

Bizi biz yapan şeylerin başında da 'birlik ve beraberliğimiz' var; sevgimiz, saygımız...

En kapsamlı birlikteliğimiz Homecoming. Bu yıl tam 19 Mayıs'ta yine bir arada olacağız. Sonra da 'Son Cuma' toplantılarımız geliyor. Her ayın son cuma akşamı her yerde hep beraber oluyoruz. Bu geleneğimizi de yaşatmak ve geliştirmek için elimizden geleni yapmalıyız.

Bu ay Mersin'de çok neşeli bir grup olarak bir araya geldik. Kocaman bir masanın etrafında hem çok güzel yemekler yedik hem de müthiş mavra yaptık. Okul müdürümüz de her ay bizimle birlikte oluyor ve okulla ilgili gelişmelerden bahsediyor.

1978 mezunları 4 kişi ile en kalabalık gruptu. 1983 mezunları da 4 kişiydi ama biz averajla öndeyiz:) malum; Abilik:)

Bombalaki olmadan gece bitmez dedik ve Mersin Tenis Kulübünü bir kez daha inlettik. Tabi ki yavaş tempolu Bombalaki ile. Her TAC toplantısında lütfen sizler de ihmal etmeyin BOMBALAKI'mizi...

Tarsus'tan Adana'daki, Ankara ve İstanbul'daki ve belki de dünyanın başka şehirlerindeki toplantılarımıza selam olsun, birlik ve beraberliğimiz daim olsun, Ata'mızın gençliğine örnek olsun...

TAC MÜZESİ ÇALIŞMALARI DEVAM EDİYOR

Artık modern bir TAC MÜZESİ kurulmasının zamanı geldiği düşüncesi ile yola çıkmıştık. Mezunlar Derneğinin mevcut ofisinde envanter çalışmalarına başladık. Geçici olarak oluşturulacak olan müzenin SEV'in devreye girmesiyle kalıcı ve tarihi bir mekana taşınması ve teknoloji kullanımı ile kalıcı hale gelmesini ümit ediyoruz. Halen mevcut envanterin tespiti ve

mezunlardan malzeme temini aşamasındayız. Sizler de TAC ile ilgili olan ve TAC Müzesinde sergilenebileceğine inandığınız malzemeleri Mezunlar Derneğine gönderebilirsiniz.

WWW.TAC-ALUMNI.ORG

Web sitemizi yeniledik biliyorsunuz. Her geçen gün daha da gelişiyor. Her gün yeni haberler giriliyor. Mezunların birbirleri hakkındaki bilgileri kolayca bulabilmeleri amacıyla yenilikler ekleniyor. Mezun karnemiz dünyada bir ilk. Birbirinden mavra 30 soruya cevap verip karnenizi dolduruyorsunuz ve toplamı 1888 olan puanlarınızı alıyorsunuz. Her ayın en yüksek puanlı 3 mezunu Giftcenter'dan ödül kazanıyor.

TAC ANILARI

TAC tarihinin 124. yılını yaşıyoruz. Müthiş bir birikimimiz var. Bu birikimimizi ölümsüzleştirmek ve yazılı eserler oluşturmak amacıyla yola çıktık. Sizlerin kaleme aldığınız anılarınızı kitaplaştırmak amacıyla topluyor ve üzerinde çalışıyoruz. TAC'ye giriş öykünüz, yatılılık veya şehirle ilgili, eğitim ve hocalarla, arkadaşlarınızla ilgili anılarınızı yazarak dernek@tac-alumni.org adresine gönderiniz. Bu ölümsüz eserde siz de yerinizi alınız.

KAMPÜS İNŞAATI

Okulumuzun karşısındaki Kozacıoğlu arsasını satın aldıktan sonra SEV yoğun bir çalışma yaparak okulumuzun fiziki imkanlarını daha da geliştirebilmek amacıyla inşaat projesi hazırlıyor. Bizim de katkı verdiğimiz bu çalışmanın sonucunda önümüzdeki yaz inşaatın başlamasını umuyoruz. Daha geniş yatılılık imkanları, spor salonu, yeni ve büyük auditorium ve kafeterya ile daha fazla öğrenciye yetebilecek bir okul olmamız hedefleniyor. Aynı zamanda yeni ve modern bir ilköğretim binasına da kavuşmuş olacağız. Yeni yapılanmada Mezunlar

B AŞKAN'DAN

Derneği'ne Misak-ı Milli kampüsünde 'Pembe Bina' olarak adlandırdığımız binanın hazırlanması hedefleniyor. İhtiyaçlarımızı karşılayan bir duruma gelebilirse ofisimizi ve geçici müze çalışmalarımızı oraya taşıyacağız.

BÜTÇE VE AİDİYET

Önümüzdeki dönem imkanlarımızı bursun yanı sıra mezunlarımızla ilgili faaliyetlerimize daha fazla kaynak kullanarak şekilde planlıyoruz. Bizi biz yapan en önemli özelliğimiz dünyada eşi olmayan iletişimimiz, bağlılığımız. Birlikteliğimizi pekiştirecek etkinliklere daha fazla ağırlık vermeyi hedefliyoruz. En önemli kaynağımız aidatlar ve bağışlar. Bu yıl da daha fazla mezunumuzun yıllık 175 TL olan aidatı ödeyerek dernek faaliyetlerine destek vermesini diliyoruz.

SPOR KULÜBÜ

Okul maçlarının çoktan bittiği bugünlerde TAC öğrencileri hala heyecan ve disiplin içinde maçlara çıkıyor ve mücadele ediyorlar. Bunu sağlayan Spor Kulübüne müteşekkirimiz. Orada görev yapan mezunlarımıza desteğimiz sürüyor. Bu yıl spor okulu gelirinin kaybolması ile daha zor günler geçiren spor kulübümüzün sponsor desteği ihtiyacı var. 19 Mayıs'ta gerçekleşen Güner Baykal Basketbol Turnuvası başta olmak üzere ciddi gider kalemlerine sahip olan TAC Spor Kulübü sizlerin desteği ile yaşamını sürdürebiliyor.

TUĞLA PROJESİ

Bu yıl ilk mezunlarımızı veriyoruz. Tuğla Projesinin yarattığı kaynakla okutulan ilk 4 öğrencimiz bu yıl mezun olacaklar. Birinci dönemi ilk 3 sırada bitiren burslu öğrencilerimizle gurur

duyuyoruz. Gerek akademik gerekse sosyal yaşamda örnek öğrenciler olarak özlediğimiz abilik ve ablalık modelleri oluşturan bu öğrencilerimizle gurur duyuyoruz. Tuğla Projesinin ilk aşaması olan 2 milyon dolarlık hedefimizi tamamlayabilmek için hepimizin daha fazla çalışması, hem bireysel ve dönemsel hem de kurumsal bağışlar konusunda gayret göstermemiz gerekiyor.

TARSUS MARATONU

Tarsus Maratonu bu yıl da muhteşem bir atmosferde ve büyük bir katılımı ile gerçekleşti. 1400 kişilik katılımı ile sınırlandırılan 21 kilometrelik yarı maraton artık uluslararası takvimde önemli bir yer tutuyor. Sağlık ve Eğitim Vakfı ile TAC'nin ana sponsor olarak destek olduğu bu etkinliğin gençlerin daha fazla spor yapmasına ve Tarsus'un tanıtımına olan katkısı çok değerli. Okulumuzu Tarsus'la ve yöneticilerle bir araya getiren bu etkinliğin gelişerek devam etmesini diliyoruz.

STICKLER MAKETİ

Bomba gibi bir ürün geliyor TAC Giftcenter'a; Stickler... Homecoming'e geldiğinizde görebileceksiniz orijinal Stickler maketini. İş yerinizin, evinizin en güzel köşelerini süsleyecek. 1998 mezunumuz Selçuk Doğan'ın fikri, çalışması ve derneğimizle Giftcenter'ımızın desteği ile yaratılan bu ürünü hepimiz merakla bekliyoruz.

Dünyaca ünlü Prof. Stefano D'anna TAC'de Liderlik üzerine bir konferans verdi...

Türkiye'de büyük ilgi uyandıran "Tanrılar Okulu" kitabının yazarı ve European School of Economics Rektörü Prof. Stefano D'Anna, TAC'li öğrencilere önemli mesajlar verdi.

2 Mart 2012 Cuma günü Tarsus Amerikan Koleji'ne gelerek öğrencilere "Liderlik" ile ilgili bir konferans veren Prof. Stefano D'Anna, "sağlıklı düşünmenin başarıyı getireceğini" vurguladı. "Merhaba" diyerek başladığı konuşmasında, Türkiye'nin liderlik yolunda ilerlediğini hatırlatan D'Anna; "Genç Liderler etik ve bütünlük içinde, ülkenizi en iyi yerlere taşıyabilir" dedi.

Artık ülke değil dünya düşü kurmalıyız. Dünya liderini Türkiye yetiştirebilir diyerek TAC'li öğrencilerin sorularını yanıtladı.

Prof. Stefano DANNANın Biyografisi

Ekonomist, sosyolog ve bestseller yazar kimliklerinin yanı sıra vizyon sahibi bir eğitmen olan Stefano D'Anna dünya genelinde pek çok forumda ve önemli kongre ve konferanslarda ana konuşmacı olarak yer almıştır. Olivetti Corporation ve Fiat International gibi çok uluslu firmalarda üst düzey yöneticilik de yapmış olan D'Anna başarısının sosyolojisi üzerine çalışmaları ile "Liderlik, Bütünlük ve Kurumsal Uzun Ömürlülük" üzerine düzenlediği seminerlerle pek çok kurumsal lidere ilham kaynağı olmuştur.

Yayınlanan kitapları arasında "Berlusconi in Concert" ve "Tanrılar Okulu" başta Rusça, Çince, Türkçe ve Portekizce olmak üzere 12 dile çevrilmiştir. Yazarın son kitabı olan "Dünya için bir Düş" ise Ekim, 2011 itibarı ile yayınlanmaya başlamıştır.

Londra, Madrid, New York, Roma, Floransa ve Milano'da kampüsleri bulunan European School of Economics'te 1994'ten beri yapmış olduğu Rektörlük görevini 2 Aralık 2010 tarihinden itibaren bırakmış olup insanlığın yeni hücreleri olmaları için dünyanın umudu olabilecek geleceğin liderlerini yetiştirmek üzere özel seçilmiş öğrencilere mükemmellik hissini, özgürlük için sınırsız sevgiyi ve bozulmaz bir bütünlüğü öğretmek için kurmuş olduğu en gelişmiş liderlik projesi olan Future Leaders for The World programına kendisini adanmıştır.

TAC Ünlü Rock Müzik Grubu "SEKSENDÖRT"ü ağırladı...

Özel Tarsus Amerikan Koleji, öğrencilerinin akademik ilerlemelerine olduğu kadar sosyal, sanatsal ve kültürel gelişimine de önem vermektedir. Bugüne kadar bu anlamda sayısız etkinliğe imza atmış olan Tarsus Amerikan Koleji'nde, TAC 2012 Öğrenci Birliği organizasyonu kapsamında 29 Şubat 2012 Çarşamba günü Türkçe müzik yapan ünlü alternatif rock müzik grubu Seksendört konser verdi.

Konsere TAC'83 mezunu Tibet Ağırtan da gelerek TAC'li kardeşlerine destek verdi ve Seksendört ile birlikte bir şarkı da söyledi.

Haber Yok, Akıyor Zaman, Ölürüm Hasretinle, Affet, Son Mektup, Azap gibi birçok şarkıyı seslendiren grupla birlikte TAC'li öğrenciler hoşça vakit geçirdiler.

SEKSENDÖRT

Bu etkinliğin gerçekleşmesinde önemli katkıda bulunan Mersin Forum Genel Müdürü TAC'81 Adem Erol'a teşekkür ederiz...

TAC'de "8 Mart Dünya Kadınlar Günü" kutlandı...

TAC ve Tarsus SEVde Dünya Kadınlar Günü'nü Nergis kokuları içinde kutladı.

TAC Sanat Bölümü Hazırlık ve 9. Sınıf öğrencilerinin yapmış olduğu "kadın portreleri resim sergisinde öğrencilerin çalışmaları ile kadınların topluma katkılarının önemini aynı çatı altında buluşturan anlamlı bir etkinlikle kutladı.

Okul Baş Danışmanı Mr.Hanna yaptığı kutlama konuşmasında, Uluslararası Çalışan (Emekçi) Kadınlar Günü, 1909'da Amerika'da bir grup kadın tarafından, kadınların sosyal ve ekonomik hayata yaptıkları katkılarını onurlandırmak için kutlanmaya başlanmış olduğunu hatırlattı ve sözlerini "Toplumsal hayata katkıda bulunan her kadının bir kez bu günün okulumuzda kutlanmasına vesile olan Görsel Sanatlar Dersi Öğretmeni Tülay Okan'a ,öğrencilerimize, katılan tüm bayan öğretmen ve çalışanlarımıza teşekkür ediyoruz. Yanınızda duran her bir kişiyi ve sadece TAC/SEV ailesine katkısını bile düşündüğünüzde bu günün ne kadar anlamlı olduğunu göreceksiniz " diyerek tamamladı.

Dünya Kadınlar Günü ya da Dünya Emekçi Kadınlar Günü her yıl 8 Martta kutlanan ve Birleşmiş Milletler tarafından tanımlanmış uluslararası bir gündür. Dünyanın çeşitli yörelerinde kutlamanın odağı kadınlara karşı saygı, takdir ve sevginin kutlanmasından kadınların ekonomik, siyasi ve sosyal başarılarının kutlanmasına kadar çeşitlilik göstermektedir. Türkiye'de 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ilk kez 1921 yılında "Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlanmaya başlanmıştır.

TAC'li babanın, TAC'li kızının başarısı...

18.02.2012 tarihinde İstanbul Atlı Spor Kulübünde gerçekleşen Kaya Baban Kış Ligi büyük tur 110 cm Engel Atlama müsabakalarında;

TAC'77 mezunumuz Talip Güneyiz'in kızı 9.sınıf öğrencimiz Alemşah GÜNEYİZ doksan at arasında birinci olmuştur. Alemşah'ı tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

TAC'nin Okullar arası Santranç'daki başarılı öğrencileri...

18 - 19 - 25 Şubat tarihleri arasında Mersin Üniversitesi Yenişehir Kampüsü'nde yapılan okullar arası satranç müsabakaları sonucunda TAC Hazırlık sınıfı öğrencimiz YUSUF KARAKAYA Mersin üçüncüsü, 10. sınıf öğrencimiz Metin Can YİĞİT MERSİN altıncısı ve Hazırlık sınıfı öğrencimiz Ege Su DURAK Mersin onikincisi olmuştur.

Öğrencilerimizi tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz

TAC'de "Kütüphane Haftası" etkinliği, "Grafik Tasarım Poster Yarışması"...

Her yıl "Kütüphane Haftası" etkinlikleri çerçevesinde TAC Korkut Beriker Kütüphanesi değişik kategorilerde yarışmalar düzenliyor.

2009 yılında 45'incisi düzenlenen Kütüphane Haftası etkinlikleri için düzenlenen, "Grafik Tasarım Poster Yarışması" nda dereceye giren öğrencilerimizin çalışmaları kütüphanemizin duvarlarını süslüyor. Bu çalışmaların sahiplerinin çoğu okulumuzdan mezun olup gittiler belki ama geride kendilerini hatırlatacak çalışmalarını bizimle bıraktılar.

Bu yarışmamızda dereceler şöyle dağıldı:

1. Emir Aydın
2. Ege Dalaman
3. Tamay Biçer

Nihat Taner
TAC'68

Ölümünün 10. yıldönümünde Mrs. Maynard...

1961 senesi Eylül'ünde hazırlık sınıfına başladığımızda Mrs. Maynard sınıf öğretmenimizdi. Ufak tefek yapısının tersine kocaman, sevgi dolu bir yüreği vardı. Derste olsun, kütüphanede olsun hepimize anne şefkatiyle yaklaşırdı. Yıllar sonra, 1989 Ekim ayında Maynard Hall açılış törenine geldiğinde çok mutluydu. O sene hazırlık sınıfına başlayan oğlum Onur'u kendisine "torunu" olarak tanıştırmıştım. Mrs. Maynard ile mektuplaşırdık, fırsat buldukça kendisini telefonla arardım. Bana gönderdiği bir kartpostalındaki **"The October '89 trip to Tarsus and Mersin is a happy dream"** sözleri mutluluğunun yanı sıra bir daha buralara gelemeyeceği bilmenin hüznünü taşıyordu. En son 2002 Mart ayında kendisini telefonla aramış, görüşememiştım. Hasta olduğunu ve 27 Nisan 2002'de vefat ettiğini yeğeninden gelen mektupla öğrendim:

THE MAYNARD TIMES

Published Annually Since 1960 Final Edition

Editor : Alice Maynard Stratigos, niece

Asst. Editor: Peter Stratigos

Willowbrook, Illinois

We wanted to inform all of Aunt Georgie's many friends that this will be the final edition of The Maynard Times. As many of you already know, Aunt Georgie passed away on the evening of April 27, 2002 after enjoying 88 years of life and excitement on this good earth. We are mailing a copy of this final edition to all those who shared Christmas cards with Aunt Georgie over her many years.

Aunt Georgie became ill while traveling to India and never recovered her strength upon returning home to Chicago. She died of pneumonia and heart failure. She leaves her brother David and many nephews, nieces, great nephews and nieces, and many friends around the world.

Aunt Georgie's life was celebrated in a Memorial Service held at her church, the United Church of Hyde Park, on Saturday afternoon, May 4 with Reverend Turpin presiding. Friends and

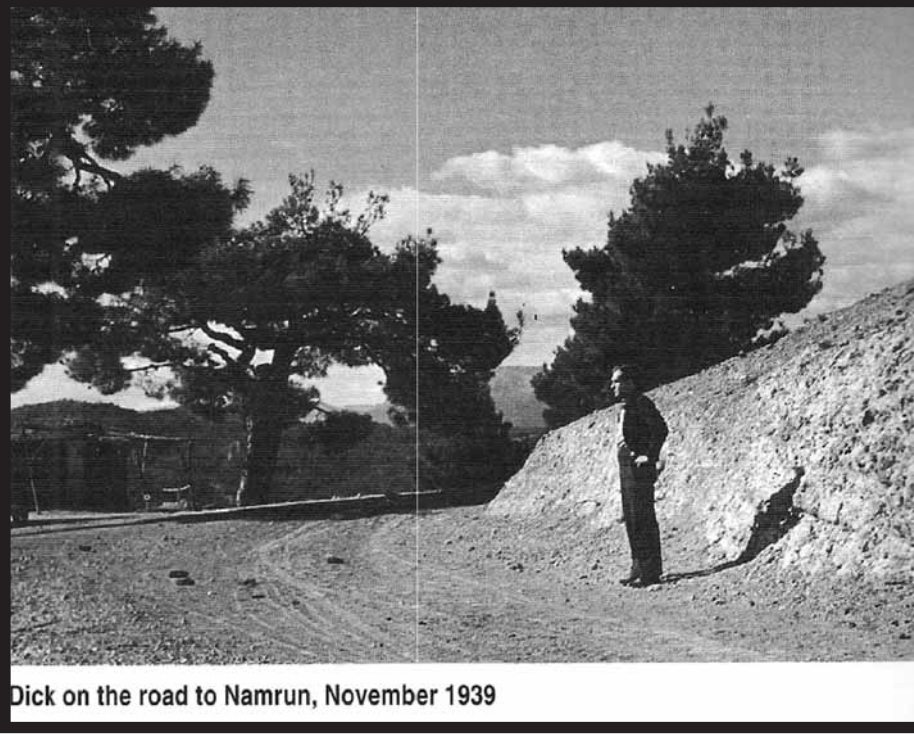
relatives recited remembrances and all shared refreshments and additional personal thoughts of Aunt Georgie in the membership hall, following the service.

No edition of The Maynard Times would be complete without Aunt Georgie's own words. Our daughter, Kate, found this brief piece written by Aunt Georgie in 1984 which explains so well Aunt Georgie's adventurous spirit :

"I've had an adventurous life ... and this is how it came about. When I was about 10 years old, I was given a fortune-telling outfit. By spinning a wheel, one came up with a combination of signs and numbers that led to a fortune in the accompanying book. One of the fortunes ... and I thought it

Bizi Biz YAPANLARDAN

The Chicago Tribune ran the following obituary :

"Georgianna M. Maynard, 88, a missionary and travel writer; died Saturday, April 27 in the University of Chicago Hospital of pneumonia and cardiac arrest. Born and raised in Sterling, Illinois, Mrs. Maynard received a bachelor's degree in journalism from the University of Wisconsin in 1935. In 1939, she married Richard Maynard and the two travelled to Turkey that year as missionaries for the United Church of Christ. The two stayed there until 1977, occasionally returning to the Chicago area for year long sabbaticals. In 1994, Mrs. Maynard published a book about her years as a missionary: "Letters From Turkey: 1939 - 1946." In 1977, she and her husband retired to Hyde Park. Mr. Maynard died the following year. Throughout her retirement,

was the prize of the lot ... said, "Travel, romance and adventure are in store for you." I soon learned how to set the wheel of fortune so that those exciting words came up for me every time. Travel seemed remote; romance I'd have to wait for; but adventure - there was something right at hand, if I looked for it."

Mrs. Maynard continued to travel, visiting India as recently as March. She wrote about all her travels and encouraged other family members to join her. "We have a file on every trip she went on," said her niece, Alice Stratigos. Mrs. Maynard was active in Hyde Park, where she resided for 25 years. She was a docent at the Oriental Institute in Hyde Park and a member of the University of Chicago Service League, a philanthropic group of which she was president from 1997 to 1998. Mrs. Maynard is survived by her brother David Matthew, and 12 nieces and nephews." Sincerely yours,

Niece and nephew (by marriage) to Uncle Rich and Aunt Georgie Maynard

P.S. Aunt Georgie's one remaining cat, Pretty Face, found another comfortable home in Hyde Park.

Misyoner bir ailenin çocuğu olan Richard Maynard Bitlis'te doğmuştu. Lisans ve yüksek lisans eğitimini University of Wisconsin'de tamamlamış, üniversitede tanıştığı ve arkadaş

Dick and Georgie at home in Sterling, Illinois, August 1946

Bizi Biz YAPANLARDAN

olduğu Georgianna ile evlenmişti. Genç çift 1939'da beş yıllık bir sözleşme ile Tarsus'a gelmişlerdi. 2. Dünya savaşı nedeniyle bu süre uzamış, yedi sene olmuştu. Bu dönemde Mrs. Maynard'ın annesine gönderdiği mektuplar yıllar sonra "Letters from Turkey" adıyla basıldı. Kitapta savaş ve yokluk yıllarında Tarsus, coşkuyla kutlanan Cumhuriyet bayramları ve baloları, Namrun ve Gözne yaylaları, TAC öğrencileri ve kolej yaşamından ilginç kesitler yer alır. Kolej kütüphanesinin oluşturulmasında ve kitap sayısının artırılmasında Mrs. Maynard'ın çok önemli katkıları olduğunu öğrencileri anımsayacaktır.

Mr. Maynard 1961'de eğitim dalında doktorasını tamamlamış ve çift yeniden Tarsus'a dönmüştü. Dr. Maynard TAC müdürlüğünün yanı sıra orta okulda matematik dersimize

girerdi. Işıltılı gözleri, ağzından eksik etmediği piposuyla her an, her yerde karşımıza çıkardı. Onunla ilgili iki anımı paylaşmak isterim. Bir Cumartesi günü, Stickler'da tüm öğrencilerin ve öğretmenlerin katıldığı, sınıf piyeslerinin oynandığı veya bilgi yarışmalarının yapıldığı "assembly" saatlerinden biri. Bu satırları yazarken uçuk mavi süveterleriyle orta kısım orkestrasını; solist Atilla Yaprak'ı, gitarist Mehmet Seyhan'ı, akordeon çalan Munis Eldem'i görür gibiyim. Tüm öğrencilerin ve öğretmenlerin katıldığı bu toplantılardan birinde

müdürümüzün yaptığı konuşmanın konusu Atatürk'ün "**Türk öğün, çalış, güven**" sözleriydi.

Bir başka Cumartesi, son dersten sonra herkes bayrak töreni için Atatürk büstünün çevresinde toplanmış. Müdür bey duyurularını yaptı, ardından İstiklal marşı okundu, öğrenciler sabırsızlıkla dağılıp otobüslere doğru koşturmaya başladı. Dr. Maynard'ın kızgın bir sesle bizleri tekrar toplanmaya çağırdığını duyduk. Suratı asılmıştı. Tatil havasına erken girmenin tesiriyle olacak, İstiklal marşını düzgün söylememişiz. Müdürümüz "**Bu sizin İstiklal marşınız, ona gereken saygıyı göstermek göreviniz**" demiş ve bize marşı tekrarlatmıştı! Şüphesiz Mr. Maynard Türkleri ve Atatürk'ü gönülden seviyordu.

İkisini de saygı ve rahmetle anıyorum.

C. Mark Smith

From Tarsus to Tacoma...

The Remarkable Career of Professor Lyle Stanton Shelmidine

The following article is based on "Searching for Dr. Shelmidine" which is scheduled to be published in 2013 as a part of a special 125th anniversary issue of Arches, the alumni magazine of the University of Puget Sound in Tacoma, Washington.

It did not take long for those of us in Dr. Shelmidine's Middle Eastern History class at the University of Puget Sound to discover that he was an expert on the region. He had taught school in Turkey, travelled widely throughout the Middle East, and was fluent in Turkish as well as multiple dialects of Arabic. Stan Shelmidine was one of those professors you never forget. I can see and hear him as vividly today as when I studied under him more than fifty years ago.

Lyle Shelmidine, universally known to his friends and students - at least behind his back - as Stan, was a man of medium stature, prominent facial features, and dark complexion - the legacy of his mother's French Huguenot ancestors. His father's family came to America from Germany and England. Both families migrated to the newly created state of Iowa to take advantage of the free land being offered there prior to the American Civil War.

He was born in Spencer, Iowa, in 1906, the sixth of ten children. His father owned a clothing store and bought and sold farmland. His mother, grandmother, and three sisters were all teachers. Both parents were amateur musicians. He lived a normal, small-town boyhood among his numerous siblings. His greatest pleasures were music, baseball and public speaking. As a teenager, this latter skill led to his being asked to read the Sunday sermon to the congregation when the pastor of his local Congregational church went on vacation. He later remembered that his interest in the history and geography of the Middle East came from the pictures and maps of the Holy Land contained in a family Bible.

Graduating from Spencer High School in 1925, he was accepted at Iowa's tiny Grinnell College. Founded by Congregationalist missionaries in 1846, Grinnell was well-known for its teaching of a radical social gospel based on "the law of liberty" and the "ideal of service." Shelmidine fit right in. He served as president of the Liberal Club, summing up its purpose in a letter to the student newspaper. "The Liberal Club was formed with the purpose of attacking some of the self-satisfied mossback spirit which is found in many places on campus." He also played the cornet and during the summers led an orchestra that performed at nearby resorts.

In 1930 Shelmidine graduated from Grinnell with a dual major in history and philosophy. Within a month, in response to an earlier application, he received an appointment from the American Board of Commissioners for Foreign Missions to be an instructor at the American College in Tarsus, Turkey. Founded in 1888 as St. Paul's Institute, the American College had, by the time Shelmidine arrived in August 1930, survived the First World War, a subsequent French occupation, the founding of the Turkish Republic and a state-sponsored repression of religious education. Fewer than fifty students were enrolled, but they included the sons of some of Turkey's most important families.

Writing home to his mother from Tarsus on November 12, 1930, he told her that with the exception of "one hike into the mountains... my teaching keeps me very busy. I have charge of the printing shop, referee some games, teach music, and study." He proudly told her that he had been invited to spend his first

Bizi Biz YAPANLARDAN

summer at the mountain retreat of Fahri Bey, the local leader of Turkey's ruling political party, a former general, and one of the founders of the Turkish Republic.

He became fluent in Turkish and during the next three summers he traveled to Hungary, Romania, Bulgaria, Lebanon, Palestine, Jerusalem, Syria, Trans Jordan, Iraq, Greece and Germany. In the summer of 1932 he embarked on a dangerous two-week horseback trip into the mountains of central Turkey, during which he visited historic ruins, ancient churches and mosques, and even troglodyte caves.

His passport and an unfinished, handwritten account of that trip, complete with drawings of what he had seen, are among his papers located in the Shelmidine Room at the Collins Memorial Library at the University of Puget Sound in Tacoma, Washington. Among his papers there is the printed program from a poignant going-away party held in his honor at the American College that took place on May 24, 1934. Each of his

students signed the program and added a short sentiment in English. One wrote, "After seven year's long life, try to have a wife."

In August, Shelmidine returned to Spencer to get on with his life, if not to find a wife. Based on his experiences in Turkey and his travels throughout the region, he was able to obtain a graduate assistantship at the University of Iowa during 1935-1936 while he finished a Master's degree in history. The subject of his thesis was "The Reasons for Turkey's Entrance into the World War."

It was the bottom of the Great Depression; money was in scarce, and Shelmidine badly needed a job. He applied to several teacher placement agencies and to the American University in Beirut without success. Finally, in mid-August 1936, he was offered a one-year temporary position at the small and struggling College (now University) of Puget Sound in Tacoma, Washington as an instructor of history.

His temporary appointment at CPS became permanent, and in 1939 Shelmidine was promoted to assistant professor after obtaining his Ph.D. in history from the University of Iowa, presenting a dissertation entitled "Anglo-Turkish Relations: 1907-1914." He went on to take post-graduate courses at Princeton University in the summer of 1938, studying Arabic and Islam under the renowned Arabist and author, Phillip K. Hitti.

Always a keen observer of world affairs, Shelmidine carefully followed events in Turkey and the Middle East during the years leading up to World War II. Turkey remained neutral until August 1944, but after the Russian invasion of Bulgaria convinced her leaders of the future outcome of the war, she severed diplomatic and commercial relations with Germany and finally declared war on the Axis in February 1945. Until then, neutral Turkey (like Switzerland and Portugal) became a fertile battlefield of intrigue and espionage for thousands of spies and informants working for their competing intelligence services.

Tarsus Staff about 1933-34:
From top row, left to right: Ferit Alpiskender,
Mr. Shelmidine, Dr. Ali Tars; Grace Towner,
William Sage Woolworth, Pauline M. Woolworth,
Mr. Mendenhall; Hakki Bey, Ahmet Aksoy.

Bizi Biz Y APANLARDAN

Against this backdrop, Shelmidine volunteered for the U.S. Navy in April 1942, receiving a commission as a lieutenant in the United States Naval Reserve on June 2 of that year. In August, he received orders to report to the naval training station at Quonset Point, Rhode Island, for eight weeks of basic officer training. He then attended a three-week basic naval intelligence course in New York City. Upon graduation, he was assigned to be "in sole charge of the Turkish Desk, Southern European Section of the Intelligence Branch of the Office of Naval Operations (ONI) in Washington, DC," where Shelmidine would work for the rest of 1943.

Created in the 1880s, the Office of Naval Intelligence was a underfunded and little-appreciated component of America's "battleship navy." Under an agreement dating back to the 1920s, ONI had responsibility for intelligence activities - such as they were - in Turkey, Greece and the Balkans. Its primary function was to collect, synthesize, and distribute information about foreign navies and their intentions from open sources and by intercepting and decrypting foreign naval codes and communications. They also obtained information through spies and paid informants. By 1943, ONI was still underfunded, understaffed, and underappreciated. It suffered from internal dissension, revolving-door leadership, growing competition from competing intelligence entities and, after Pearl Harbor, a general crisis of confidence.

Turkey was hardly on ONI's radar screen. There was not even a naval attaché assigned to the American Embassy in Ankara until after the Germans invaded the Balkans in 1941. However, the prospect of Turkey joining or even cooperating with the Axis powers created a vital need to know what the Turks were thinking and doing and for that, trained linguists and Turkish specialists were required - of which the U.S. Navy had precious few.

In September 1943, ONI decided to send a special naval mission to Turkey. The commander of the mission was Captain Gail Morgan, USN, a 1916 graduate of the U.S. Naval Academy and a pioneer naval aviator. Morgan had commanded the Quonset Point Naval Air Station when Shelmidine was undergoing basic training there but it is unknown if they knew each other at the time. Morgan was an interesting man - handsome, debonair, and sophisticated - who had already commanded several air squadrons, important naval air stations, and completed several postings at the

Office of the Chief of Naval Operations. Once in Turkey, Morgan's duties were expanded to teach air tactics at Turkey's Naval War Academy. On October 22, he wrote to Admiral Ernest J. King, the U.S. Chief of Naval Operations, requesting that Stan Shelmidine be sent out to Ankara as his assistant.

Shelmidine, still running the Turkish desk at ONI, received his orders on January 8, 1944, to "proceed to Ankara, Turkey, and upon arrival report to the Naval Attaché, American Embassy, for temporary duty as Assistant to Instructor in Naval Air Tactics at the Naval War Academy and to proceed to such other places as may be necessary for a similar temporary duty." The orders made clear that the assignment was "in addition to your present duties," and were to extend until the completion of the "current academic year" at the academy which was expected to end in July.

TO BE CONTINUED...

C. Mark Smith is a 1961 graduate of the University of Puget Sound with BA degree in history. Dr. Shelmidine was his faculty advisor and mentor. Smith spent forty years managing economic development organizations in the United States at the national, state and local level. He retired in 2005. Now a full-time author, he published his first book,

Raising Cain: The Life and Politics of Senator Harry P. Cain, in 2011.

Haydar Hocamıza "Maşallah!"...

Sene 1919. Şubat ayının 12si.

Sene 2012. Şubat ayının 12si.

Tam 93 yıl geçmiş.

Yani sevgili Haydar Hocamız 93'ü devirmiş.

94. doğum gününü evlatlarıyla kutladı.

Dün Tarsus Mobil'de evlatlarıyla birlikte idi gene.

Akar ve JoAnn, Erdoğan Hoca, Ekselans Ergül, Gazi Türkyılmaz, Nihat Taner, Nedim Ardoğa, Aydın İzgialp, Baha Kerimoğlu, Mustafa Özyiğit ve Tonguç Alp sevgili Haydar Hocamızın 94.doğum gününü pür neşe içinde kutlarken, kadehlerimizi değerli Hocamızın sağlığına kaldırdık.

Hocamız da biz evlatlarına Neyzen Teyfik ve Yahya Kemal'den mısralar okudu o güzel sesiyle.

**Her rind bu bezmin nedir encamı bilir
Dünyamızı nagah zalam örtabilir
Bir bitmeyecek şevk verirken beste
Bir tel kopar ahenk ebediyyen kesilir.**
Yahya Kemal

Nice sağlıklı yaşlara sevgili Hocam.
Hocaların hocasına sonsuz saygılar.

Erdoğan Hoca

Hocamızın yaşgünü'nü kutlamak için 7 kişi Adana'dan Tarsus'a gittik. Hocam yine formundaydı. Mobil'de yediklerimiz bir yana asıl ziyafet hocamın sohbetiydi.

Kubilay TAC'75

Haydar Hoca'nın, saçlarını her dersine girişimde, tutup, getirin makası, keseceğim şu çocuğun saçlarını derken, ne kadar haklı olduğunu, o tarihlerdeki resimlerime bakınca anlıyorum.

Selim, hatırlarsın, o kadar uzun, kıvrık ve kabaran saçla hakim olmak için, anamın eski çoraplarından kesip, saçlarım yatışsın diye yaptığı şeffaf bereyi giyerdim akşamları yatarken, sabah kalktığımda, saçlarım yatışmış olsun da, Haydar Hoca bir şey demesin diye. Şimdi bakıyorum da, o tarihli resimlerime, Hoca çok haklıymış, ne çirkin bir görüntü içindeymişim, meğersem.

Tabi, Haydar'ın sayesinde düzgün bir Türkçe kullanma ve ifade yeteneği kazanmamızdaki hocalık kabiliyet ve öğretisini de, belirtmeden geçemem. Kompozisyon yazma ve kendimi ifade edebilme yeteneğimin geliştirilmesinde, Haydar Hocaya teşekkürlerim sonsuzdur.

Bazen çok konuşuyorum, gereğinden fazla ayrıntıya giriyorum, ama genelde iyi de oluyor. Çünkü, bu durumda, dinleyici veya karşı taraf nezdinde, durmadan soru sorulması gereği azalıyor ve ayrıntıların anlaşılması da kolaylaşmış oluyor, diye düşünüyorum. Ocak'daki Ankara yemeğinde kendisini gördüm, tabi yakın oldukları benden büyük abilerim de var, başta Mete Akyol, ama yine de, bir ara baktım, kendi masasından kalktı, bizim masaya geldi, yanıma oturdu, elimi sıkı sıkı tuttu, sessizce, "Necil saçlarını uzatma, bu iyi olmuş", dedi gülümseyerek.

Bu kadar da, güçlü bir hafızası var, şaşırdım, şaşırmaya da devam ediyorum.

Sevgiler herkese,
Necil Toktay, TAC'71

Daha önce yazamadım bir türlü. Umarım gündemden düşmemiştir Haydar Hoca'nın haberi. Hep üzülürdüm. Haydar Hoca'nın dersine hiç girmedim diye. Merak edip durdum hikmetini. Geçen gün bir yazı okudum grupta. Haydar öğretmenin bir dersini anlatıyordu. O zaman anlamadım efsane nasıl oluştu. 'Dilin mantığı' ile ilgiliydi ders. Ben de öğretmen olduğum için hemen dikkatimi çekti konu. Her şey aklımda kalmaz ama bunu unutmadım. Hatırladınız mı? Hani "batan diken ve diken iğne" dur bakım, böyle miydi? Umarım sınav yoktur bu dersten. Bu arada kendisini yolda gördüm geçen gün. Kırmızı montunu giymiş bir yerlere gidiyordu yürüyerek. Çakı gibiydi. Durup selam vereyim dedim ama benden hızlıydı. Yürüdü ve kayboldu. İşte böyle. Paylaşmak istedim.

Aileme sevgilerle.
Yeşim TAC'83

"Bu arada kendisini yolda gördüm geçen gün. Kırmızı montunu giymiş bir yerlere gidiyordu yürüyerek. Çakı gibiydi. Durup selam vereyim dedim ama benden hızlıydı. Yürüdü ve kayboldu." Sanki güzel bir romandan alıntı gibi... Tasalanma Yeşim, sen de Haydar Hoca'nın öğrencisisin.

Sevgilerimle.
Selim Derbent TAC'71

TAC'LI BABALAR ve TAC'LI EVLATLARI

TAC'74
Uğurtan Doğan

TAC'02
Mert Doğan

TAC'77 Bülent Tüzün
TAC'05 Nasperv Tüzün

TAC'88 Kasım Tanrıöver
TAC'11 Cemalettin Tanrıöver

TAC'78 Ali Cerrahoğlu
TAC'04 Ömer Cerrahoğlu
TAC'11 Elif Cerrahoğlu

TAC'Lİ EŞLER

TAC'88 Damla Tanrıöver
TAC'88 Kasım Tanrıöver

TAC'94 Burcu Usta Uslu
TAC'94 Hüsamettin Uslu

TAC'90 Lebibe Özveren
TAC'90 İsmail Aytekin

TAC'01 Ece Akmanlar Koç
TAC'01 Oğuzhan Koç

TAC'Lİ EŞLER

TAC'01 Merve Bindebir
TAC'01 Ömür Kardeşler

TAC'00 Seda Baykara Sağlam
TAC'00 Berkan Sağlam

TAC'02 Meriç Kumdereli
TAC'01 Turgut Yeğenağa

TAC'88 Balkız Sümerler
TAC'87 Ufuk Sümerler

TAC'Lİ KARDEŞLER

TAC'88 Murat Yıldırım
TAC'90 Emre Yıldırım
TAC'99 Aslı Yıldırım

TAC'72 Cihangir Sonat
TAC'77 Can Sonat

TAC'92 Mert Bozkaya
TAC'93 Emir Bozkaya
TAC'98 Ufuk Bozkaya

TAC'07 Eren Özekici
TAC'08 İlter Özekici

Defne Ongun
TAC'89

Sorumluluklara kısa bir ara...

Evlilik insan ilişkisi anlamında belki de en hassas olanı. En fazla dengede olmaya ihtiyaç duyanı, beslenmesi gerekeni. Özellikle de evli ve çocuklu iseniz, bir süre sonra karşınızdaki kişiye zamanında niye aşık olduğunuzu bile unutabiliyorsunuz. Çünkü o koşuşturmalı hayatınızda eşinizi görebildiğiniz birkaç saat içerisinde ancak sorumlulukları, görev dağılımlarını, aşkınızın meyveleri(!) ile ilgili paylaşmanız gereken konuları konuşabiliyor ve de belki olacağınız bir ameliyatın bilgisini aktarabiliyorsunuz.

Hani evliliğinizde yaratıcı olun lafı var ya, hakkını vererek bunu başarabilenlere şapkamı çıkarıyorum. Romantik yemekler, beklenmedik hediyeler, mumlarla donatılmış bir oda gibi heyecanlar, çocuğunuzda o an sizinleyse ortamı çok da değiştirmiyor. Üstelik siz bunu planlarken, eşinizin o yorgunlukla aklından geçen tek şey televizyonun karşısında pizza yiyip, kanepede uyuyakalmak ise, siz "yaratıcı" hâlinizle kalıyorsunuz.

Bunları okurken yukarıda anlattıklarımı yaşadığım düşünülmesin sakın. Fakat eşimle konuştuğumuz konuların ağırlığının görevler ve sorumluluklar ya da yapılması gerekenler olduğu konusu kendi hayatımızdan bir örneklemedir.

İşte sırf bu nedenden dolayı, ara ara kızıcığımızı aile büyüklerinin güvenli ellerine bırakıp kısa süreliğine kaçamak yapmak bize çok iyi gelir.

Benim gezgin bir Yay burcu olduğumu bilen sevgili anneciğim 40 yaş hediyesi olarak bana bir seyahat hediye etti. Bu hediyein içinde Maya'ya bakmak da, eşimi yanımda götürmek de var : Yani paket çok dolu.

O kadar yorgun hissediyordum ki kendimi, aklıma sadece ve sadece bir adada olmak geldi. Şöyle hiçbir şey yapmayacağım, istesem de yapacak bir şey bulamayacağım (çünkü önüme bir imkân sunulursa aktiviteyi kabul ederim ben, öyle de rahatsız bir tipim), sessiz, sakın bir tatil istedim.

Ailemizin acentacısı sevgili Ulaş Akay, Maldiv Adaları'nı önerdi. Mart ayı için planlanmış olan bu seyahat için hem Türkiye'ye çok uzak olmayacak, hem de havanın garanti iyi olacağı, sakın adalar olsa olsa Maldivler olurdu. Genç kızlığımdan bu yana aklımda kalmış bu cennet adalara gitmek için çıkan fırsatın evliliğimin dokuzuncu yılında olması enteresan. Çünkü bu adalar çoğunlukla balayı çiftleri tarafından tercih ediliyor malum. Olsun, biz de ikinci balayı niyetine gittik diyelim.

Öncelikle Maldiv Adaları'na gidiş son derece kolay. Bir kere vize almanıza gerek yok. Biz Emirates Havayolları ile uçtuk. (Emirates Havayolları'nın uçak kalitesi ve servisinin bozulduğunu duymuştum ama biz gayet memnun kaldık.) Akşam 19:40 gibi bir saatte kalkan uçağımız, dört saat sonra Dubai Havalimanı'na indi. Burada yaklaşık iki saat kadar bekledikten sonra ikinci dört saatlik uçuşumuzla, yerel saatle 08:30'da Maldiv Adaları'nın başkenti Male'ye indik. (Maldivler Türkiye'den üç saat ileri.)

Maldivler Hint Okyanusu'nda yer alan bir atol grubu.

Ortalama sıcaklık 28C. Gündüz ve gece ancak birkaç derece fark ediyor.

EDEBİYAT KÖŞEMİZDEN

Havaalanı bizim Adana Havalimanı'nı andırıyor. Uçaktan inince sıcak bir hava çarpıyor yüzünüze. Uçak merdiveninden inip, ana binaya yürüyerek ulaşıyorsunuz. Çok tanıdık geldi değil mi?

Gideceğiniz adanın Male'den uzaklığına göre ya tekne ile ya da deniz uçağı ile transferiniz yapılıyor. Bu arada Maldiv Cumhuriyeti 1,200 adadan oluşuyor. Bu adaların çoğu boş, sadece 195 adada yerli halk yaşıyor. Yaklaşık 86 tanesi ise oteller tarafından kullanılıyor. Her adada tek bir otel var. Conrad, Four Seasons, Hilton gibi son derece iyi bildiğimiz uluslararası otel zincirleri var. Biz Anantara Veli'de kaldık. Uçaktan indikten sonra tekne ile adanıza transfer ediliyor olmak çok keyifli. Islak havlu ve su ikramı çok iyi geliyor. İskelede sizi otel personeli yerel müzikle karşılıyorlar.

Resimlerde gördüğünüz kumsallar ve mavi ile turkuazın muhteşem karışımı gerçekten doğru. Adalarda genelde konaklama "Beach Villa" ve/veya "Water Bungalow" larda oluyor. Bizimkinde Water Bungalow vardı, dolayısıyla seçimimizi bu yönde yaptık. Okyanusa bakan odanızdan denize girebiliyor olmak muhteşem bir his.

Maldivlerin 97%si Müslüman. Bu nedenle ülkeye girerken alkol veya domuz eti sokamıyorsunuz. Gayet sıkı kontrol var.

İlk zamanlarda ada halkı Budist iken, Arap tüccarların adaya gelmesi ile Müslümanlığı seçmek durumunda kalmış. Portekiz ve Hollanda saldırılarını takiben 75 yıllık bir İngiliz hakimiyeti dönemi var. 1965 senesinde özgürlüklerini kazanmışlar ama üç sene Kral Muhammed Fareed saltanatı devam etmiş. 1968 senesinde sembolik de olsa Cumhuriyete geçmişler.

1970 senesinden itibaren de turizm gelişmeye başlamış. Halen en büyük gelir kaynağı turizm ve balıkçılık.

Adada neler mi yapabilirsiniz?

Tabii ki öncelikle dalış. Mercan kayalıkları, köpek balıkları, vatozlar ve binbir çeşit balık arasına dalıp bu muhteşem dünyayı keşfedebilirsiniz. Yaptık mı? Hayır! Ama gayet insancıl köpek balıklarıyla tanıştık. Denilene göre buralarda bulunanların kendilerini besleyecekleri pek çok gıda olduğundan insana saldırmıyorlar - tabii eğer onları beslemeye kalkmazsanız. Zaten çoğu gayet küçük ama bir tane oldukça büyük de görmedik değil.

Vatozlar da akşam sığ sulara geliyorlar. Rahatlıkla gözlemleyebiliyorsunuz.

Bunun dışında yelkenli ya da katamaranla dolaşmak, yunus balıklarını görmek için derin denizlere açılmak, derin deniz balığı avı yapmak, kanoyla kıyılarda dolaşmak yapılacaklar arasında. Peki bunları yaptık mı? Hayır!

Çünkü biz dinlenmek, programsız yaşamak ve birbirimizle sohbet etmek istiyorduk. Tek amacımız gönlümüzden geçeni yapmak, dış dünya ile irtibatımızı kesmek, cep telefonlarımızı ve saatlerimizi ortadan kaldırmaktı.

O kadar iyi geldi ki...

Bunu yapmak için bizim kadar yol gitmenize bile gerek yok. Sadece arada "normal" diye adlandırdığınız, aslında doğal olmayan hayatınıza ara verip, hâlâ birer birey olduğunuzun farkına varmak, eşinizin tadını çıkartmak için vakit ayırmak yeterli. Kendinizi dinlemek, nefes alıp verişinizi duymak, sessizliğin tadını çıkartmak. Hayata bir "es" vermek.

Neden olmasın?

Defne Ongun Müminoğlu

www.sifirkilometrebizdiklar.com

Mustafa Nacar
TAC Emekli Edebiyat Öğretmeni

TAC'88 Kadir Karakurum ile röportaj...

TAC'88 mezunumuz ve öğrencimiz Sayın Kadir Karakurum'la INGBank Genel Müdürlüğündeki ofisinde bir sohbet imkânımız oldu. Bu sohbeti sizlerle de paylaşmak istedim. Kadir bu isteğime olumlu cevap verince yaptığımız sohbetin özetini BizLetter'da yayınlamaya karar verdik. Erdoğan Bey'le de iletişim kurduktan sonra bu görüşmeyi gerçekleştirdik.

Kadir'88 döneminin örnek öğrencilerinden biridir. Öğrenciliği boyunca arkadaşlarıyla, okul çalışanlarıyla ve öğretmenleriyle saygı çerçevesi içerisinde samimi ve sıcak ilişkiler kurabilen, akademik çalışmalarıyla da gelecek vadeden öğrencilerimizdendi. Ayrıca TAC' nin misyonuna uygun, onun ideallerini benimsemiş arkadaşlarına ve kendinden küçüklere örnek teşkil eden davranışlarıyla da takdir görmüş bir öğrencimizdi. Köklü ailesini ve yetiştiği TAC'yi gururla temsil eden Kadir'i tebrik ederek sohbetimize başladık.

Yönelttiğim sorulara verdiği samimi ve sıcak ifadeleri sizlere sunuyorum:

TAC nin yetişenlerine ve ailelerine bir mesaj vermek ister misin?

TAC' deki kardeşlerime mesajım çok net: "Okulumuzun ve orada geçirdiğiniz zamanın kıymetini bilin." Yıllarca yanınızda taşıyacağınız anılarla ve arkadaşlıkları yaşıyorsunuz şu anda. Ailelerine ise şunu söylemek isterim, TAC' ekolünün içinde yetişen çocuklarınız, akademik ve sosyal alandaki dengeli gelişimleriyle, her TAC' li gibi değerli birer birey olarak yetişiyor. Sizlerin tek yapması gereken bu dengeyi korumalarını ve bunu yaparken arkadaş, öğretmen ve yakın çevreleriyle kurdukları ilişkilerin samimi bir saygı çerçevesinde olmasını teşvik etmek. Kendi adıma da şunu söyleyebilirim: TAC'de geçirdiğim günleri daha da keyifli ve faydalı hale getirmek için ne yapabilirdim diye sormak geliyor aklıma. Sanırım her mezun arkadaşım da bunu düşünüyordur. Bunun sebebi okulun her iki anlamda da çok fazla imkan sağlaması.

TAC' den sonraki eğitim hayatından bahseder misin?

Üniversite tercihi yaparken, dünya standartlarında eğitim veren bir eğitim kurumunu tercih etmek benim için önemliydi. Ayrıca seçeceğim bölümün de verdiği eğitimle Türkiye' de ilk üç sıraya girebilmesine de önem verdim . Bu nedenle ODTÜ tercihim oldu. Bölüm olarak ise Mimarlık Fakültesi ŞBP bölümünden mezun oldum. Şu anda yaptığım bankacılık

mesleği ile direkt ilişkisi görülmeyebilir bu bölümün. Ancak sonrasında yine ODTÜ İşletme Bölümünde yüksek lisans yaptım. Bankacılık mesleğinin temelleri bu programda atıldı . Aslında iki bölümün sentezi beni profesyonel hayatta biraz farklı bir yere konumlandırdı. Mimarlık - ŞBP' de tasarım ve planlamayı, işletme master'ında yönetimi öğrendim. İkisinin sentezi ise stratejik planlama ve uygulama yönünde bana çok katkıda bulundu. Yeni bir uygulamayı tasarlayıp hayata geçirmek için planını yapmak, sonrasında bunu bir proje olarak yönetmek ve anlamlı bir katkı sağlayacak şekilde bir uygulama olarak hayata geçmesini sağlamak için , tasarım, planlama, proje yönetimi, finans, organizasyon gibi konularda bilgi sahibi olmak gerekiyor. Bu geniş alanı okuduğum okullardan aldığım temel bilgiler sağladı.

Okuduğın okullarda hayatını etkileyen neler öğrendin?

Aslında en önemlisi dengeyi sağlayabilmek, çalışma ve sosyal hayatla ilgili dengeyi iyi kurmak, çalışma alanını iyi seçmek ve hep daha iyisini yapabileceğime inanmak. Bu dengeyle ilgili konuşmak kolay, yapmak zor. Kendi adıma da hala bu denge konusunda da daha iyisini yapabilirim. Bu konuya daha fazla emek vermem lazım derim hep. TAC ve sonrasında ODTÜ bu konularda bana hem gerekli altyapıyı vermiş hem de iyi örnekler sunmuştur.

Öğrenim hayatında ailenin etkisi oldu mu?

Eğitime önem veren, bu nedenle çocukların genelde evden yatılı olarak erken ayrıldığı, bir aileden geliyorum. Bu konuda ailemden her zaman destek gördüm doğal olarak. Eğitim şartlarının oluşturulması için aileye çok görev düşüyor. Bir yandan vizyon bir yandan fedakarlık gerektiriyor. Şimdi benim de bir çocuğum var ve geriye baktığımda eğitim konusunda yapılan fedakarlıkların ne kadar büyük olduğunu görüyorum. 11 yaşında evinden ayrılan bir çocuğun yaşadığı zorluklar ve elde ettiği başarıların ona katkısı olduğu kadar, onun bu erken yaşta evden ayrılması aile için de oldukça zorlu bir sınav. Ailenin bir sonraki sınavı da çocuğun ayakları üzerinde durmasını sağlarken onun şikâyetlerini (bazen de şımarıklıklarını) tarafsızca değerlendirebilmek ve yanlışa yer vermemek. Bu konularda ailemin zorlu ve başarılı bir sınav verdiğini söyleyebilirim.

Kariyer planlamanda bundan sonra neler var? Çalışmalarında eşin ve oğlunla ilişkilerin nasıl gidiyor?

Şu anda görev aldığım kurum, 40'ı aşkın ülkede faaliyet göstermekte ve içinde çok fırsat barındırmaktadır. Bu kurumda "daha iyisini nasıl yaparım" sorusunu sorabileceğiniz bir çok

olanak var. ING Bank'ın uluslararası bilgi birikimi ve network'ü kariyerime çok önemli katkılar sunuyor. Bu kurumda kariyerimi devam ettirmek istiyorum.

Eşim ve oğlumla ilişkim çok önemli. Daha önce bahsettiğim denge konusunda en hassas alan burası. Eşim yabancı bir kuruluştaki danışman olarak çalışıyor ve en az benim kadar yoğun bir temposu var. Karşılıklı olarak sevgililer günü, evlilik yıldönümü veya doğum günlerimizi unuttuğumuzda birbirimize kızamıyoruz dersem herhalde durumu özetlemiş olurum. Tabii bu birbirimize zaman ayırmıyoruz anlamı taşımaz. Bu nedenle daha iyi zaman planlaması yapmak gerekiyor. Yoğunluk hiçbir zaman mazeret olamaz. Her aile gibi en çok oğluma vakit ayırıyoruz. Profesyonel hayatımda karşılaştığım bir çok profesyonel yönetici, kariyerimin erken yıllarında bana hep benzer öğütler vermişti. "Sakin kendini işe kaptırıp ailenle aradaki mesafeyi farkına varmadan açma". Bu öğüdü hep ciddiye almışımdır.

Oğlunu TAC'ye göndermeyi düşünüyor musun?

Tabii ki düşünürüm. Çukurova da yaşıyor olsaydık zaten ilk tercihimiz olurdu. Şu anda İstanbul'da yaşıyoruz. Bu nedenle çok yakın görünmese de hala önemli bir tercih.

Arkadaşlarıyla görüşebiliyor musun? TAC'nin etkinliklerine katılabiliyor musun?

Çok yoğun görüştüğümü söyleyemem. Daha çok kendi dönemimden arkadaşlarla görüşüyoruz. Etkinliklere çok istememe rağmen, iş hayatımın yoğunluğu nedeniyle ne yazık ki, katılamıyorum.

Bankacılıkla ilgili ne söyleyebilirsin ve gençlere tavsiye eder misin? Gelecekte hangi mesleklerin önem kazanacağını düşünüyorsun?

Bankacılık önemli bir meslek. Banka denince herkesin aklına ilk olarak bankaların şubeleri gelir. Bu nedenle kariyer olarak da ilk olarak şubeler dikkate alınıyor. Şubeler iyi kariyer patikalarıdır. Fakat bunun yanı sıra bankalar, pazarlama, operasyon, teknoloji, finans konularında da genel müdürlük düzeyinde kariyer sunar. Sektördeki rekabetin yoğunluğu ve bütün bu konularda yapılan yatırımlar bankaları güçlü birer işveren haline getiriyor. Bu nedenle tabii ki tavsiye ederim.

Gelecekte önem kazanacak meslekler içinde ilk aklıma gelen sosyal medya izleme ve analiz etme becerisi (social media analytics). Bunun yanı sıra yine ilişkili bir konu olan müşteri ilişkileri yönetiminin daha da önem kazanacağını düşünüyorum. Bilişim sektörü ve telekom da önemini yitirmeden devam ettirecektir.

Hazırlık sınıfının ilk bayrak töreninde çekilen bu fotoğrafta öndekiler soldan sağa: A. Kadir Orhan, Kerem İnanoğlu, Cenk Haytaç, Kadir Karakurum (gözlüklü), A. Murat Gürçay, Altan Aytaç (kravatlı), Mehmet Sunay (koyu gömlekli), Burak Kartal, Deniz Ünsalan (başı gözüken)

Gençler öncelikle keyif alacakları mesleği bulmak için emek ve zaman harcamalı. Yaptıkları işten keyif alırlarsa ve bu meslek için iyi bir okulda eğitim almışlarsa, başarı arkasından gelecektir. Yurtdışı fırsatlarını iyi değerlendirsinler, yeni tip liderler global olmak zorunda. Ve en önemlisi ne iş yaparlarsa yapsınlar her zaman **daha iyisini yapmayı** kendilerine hedef edinsinler, en büyük rakipleri kendileri olsun. Kendilerini acımasızca eleştirmeyi de bilsinler, ödüllendirmeyi de: Yani kişisel objektif değerlendirme yetisi çok önemli. Son olarak da sürekli kendilerini geliştirsınler, öğrenmekten hiç yorulmasınlar, sadece kendi iş alanlarında değil , her konuda dünya insanı olsunlar.

Kadir sen yatılı okumuştun biraz o günlerden bahseder misin? Oğlunu yatılı okula vermek ister misin?

O günün koşullarında okulda ve yatakhanedeki hayat bu günden çok farklıydı. Aslında kendi çapında bir macera. Şimdi geriye baktığımda hepimize çok şey kattığını, ayakları üzerinde durmayı erken öğrenen bireyler olarak yetiştiğimizi düşünüyorum. Az bulunur sağlam arkadaşlıklar kurduk, iyi bir eğitim aldık. Oğlumu yatılı bir liseye göndermeyi isterim.

Kitap okuyabiliyor musun? Spor yapabiliyor musun? Okulda hangi sporla ilgileniyordun?

Kitap okuyorum, düzenli olarak spor yapamıyorum. TAC'de atletizm takımında kısa mesafe koşardım. Bir de çok keyif aldığım Amerikalı hocalarımızla oynadığımız Amerikan futbolu ve baseball vardı.

Yabancı bankalar Türkiye'de çoğalıyor bu konuda ne düşünüyorsun? Türkiye çok mu karlı?

Sadece yabancı bankalar değil , bir çok yabancı iş kolu Türkiye' de yatırımlarını artırıyor. Bunun sebebi Türkiye' nin geleceğini parlak görmeleri . Hepimizin bildiği gibi, Türkiye bankacılık sektörü özellikle son global ekonomik krizde rüşdünü ispatladı. Finans ve bankacılık sektörü gözde sektörlerden birisi şu anda. İletişim olarak baktığımızda da en fazla yatırımı yapan sektörlerden birisi olan bankalar kamuoyu ile içiçe olduğundan ve marka olarak çok önde göründüklerinden farkındalıkları çok yüksek.

Edebiyat öğretmenle bu röportajı yaparken neler hissettin?

Aradan kaç yıl geçerse geçsin öğretmen öğrenci ilişkisi bitmiyor. Bugün yine birşeyler öğrettiniz bana. Bir yandan da eski günleri hatırladım. Biz çok yaramaz öğrencilerdik. Gösterdiğiniz sabrı şimdi daha iyi anlıyoruz. Bunu fark edince insanın saygısı bir kat daha artıyor.

İstanbul'un soğuk bir kış gününde Kadir Karakurum'la yaptığımız sıcak ve samimi sohbeti sonlandırdık. Ancak burada yazamadığımız kahkahası bol bir TAC günü yaşadık. Teşekkürler Kadir. Ailenle mutlu bir hayat, başarılı kariyer diliyoruz.

TAC'88 Ayşe Koçak: Meksika'da ilaç şirketi kurdu, "En Güçlü 100 Kadın" arasına girdi...

Yıllarca yurtdışında uluslararası şirketlerde çalıştıktan sonra Meksika'da bir ilaç şirketi kuran Ayşe Koçak, 3 yıl içinde 100 milyon dolarlık satış rakamına ulaşınca, Meksikalıların dikkatini çekti. Meksika'da yayınlanan CNN Expansion adlı dergi, Ayşe Koçak'ı ülkenin "en güçlü 100 kadını" arasında gösterdi.

Riskli işlere atıldım

Geçen hafta yapılan Türk-Meksika İş Konseyi'ne konuşmacı olarak davet edilen Ayşe Koçak, hikayesini şöyle anlattı: "Bundan 18 yıl önce Türkiye'de üniversite eğitimimi tamamladıktan sonra uluslararası bir ilaç şirketinin Türkiye ofisinde çalışmaya başladım. 2000 yılına kadar şirketin Avrupa, Afrika ve Ortadoğu birimlerinin sorumlusu olarak çeşitli ülkelerde görev yaptım. 2000 yılında New York'taki merkez ofiste çalışmaya başladım. 2007 yılında şirketten ayrılıp, daha riskli ve girişimcilik gerektiren işlere atıldım." San Francisco'da biyoteknoloji üzerine çalışan bir şirkete katıldığını belirten Koçak, şöyle konuştu: "Klinik araştırmalar yapan bu şirkette amacımız hisseleri piyasaya açmaktı. 2 yıl burada çalıştım. Bu sırada birçok yatırımcıyla tanıştım. Benim tecrübelerimle yatırımcıların ihtiyaçları örtüştü. Bunun üzerine ben bu yatırımcılara katıldım ve ilk olarak 2009'da Meksika'ya gelerek şirketi kurdum."

Sektöründe ilk kadın müdür

Meksika'da sıfırdan 100 milyon dolarlık satış rakamına ulaştıklarını söyleyen Koçak, "Meksika'da faaliyet gösteren birçok dev uluslararası şirketin kadın başkanları ve yöneticilerinin yer

aldığı listeye girdim. Ülkenin ilk kadın ilaç şirketi genel müdürü oldum" dedi. ? (A.A.)

Kadınları destekleyen projeler yürütüyor

KENDİ şirketinde de kadınları desteklemek için projeler yürüttüklerini anlatan Ayşe Koçak, şu bilgileri verdi: "Çalışanlarımızın kız çocuklarını bir çatı altında toplayıp, onlara da rol model olmak gibi bir projemiz var. Çünkü Meksika'da iş dünyasında çok fazla kadın yok. Mesela Türkiye'ye göre kadınlar çok daha geri planda kalıyorlar. Belki eğitimlerini alıyorlar, iş hayatına da başlıyorlar ama aile kurduktan sonra çok fazla devam etmiyorlar. Bu anlamda Türkiye'ye de benziyor Meksika. Ama kadınlar burada Türkiye'den daha geri plandalar. O anlamda belki bizim 20 sene gerimizdeler bana göre. İşe birini alırken de kadın olmasını istiyorum."

Ergül Bakay
TAC'63

TAC'49 İlyas Halil'e verilen ödül...

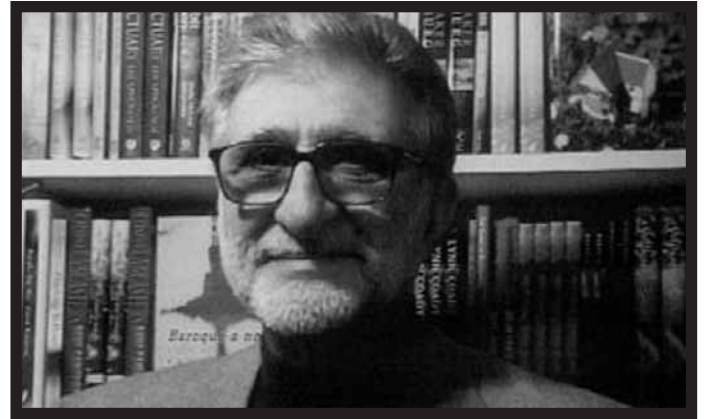
İçel Sanat Kulübüncü 6. Mersin Öykü günleri çerçevesinde 25 Şubat 2012 günü bir etkinlik düzenlenmiştir. Etkinliğin onur konuğu Mersin'in öz evladı, değerli öykü yazarı, şair, düşün insanı, Tarsus Amerikan Koleji (TAC) 49 yılı mezunu İlyas Halil Ağabey idi.

Kendisine verilen İçel Sanat Kulübü 2012 öykü ödülünü, adına, yeğeni TAC'76 mezunu sevgili Josef Atat aldı. Aile mensupları ve kalabalık bir izleyici grubunun hazır bulunduğu etkinliğe ben de katıldım.

Kanada'nın Montreal kentinde oturan İlyas Halil'in bu mutlu gününde hazır bulunmak TAC mensupları bizler için bir onurdur. Kendisini ve ailesini kutluyor, Ağabeyimizle gurur duyuyoruz.

Etkinlikte söz alan konuşmacılar edebi ve sanatsal yönünü öne çıkaran, öykücülüğünün ve şairliğinin özelliklerine değinen konuşmalar yaptılar. Telekonferans yöntemiyle Montreal'e bağlanarak kendisi ile söyleşi gerçekleştirildi. Duyduğu keyif ve heyecan yüz ifadelerinden anlaşılıyordu. Kanada'da Mersin'i yaşadığına bir kez daha tanık olduk. Hepimizi onurlandıran bu etkinliği düzenleyen İçel Sanat Kulübü yöneticilerine, katkı sağlayan herkese teşekkürlerimi sunuyorum.

2004-2008 yıllarında Montreal'deki Uluslararası Sivil Havacılık Örgütü(ICAÖ) nezdindeki Daimi Temsilciliğimizde Elçi-Müsteşar olarak görev yaptım. Ağabeyimizle çok çeşitli vesilelerle birlikte olduk. Vefalı bir Mersin aşığıdır. Montreal'deki evinde sanki Mersin'de oturuyor

gibidir. Eşiyle birlikte konuklarını ağırlamaktan büyük mutluluk duyar. Yazın ve düşün insanıdır. Temasa geldiği kişiye daima bir şeyler öğretir. Bunu da zerafet içinde yapar. Tarih bilincine sahiptir.

Kendisiyle yaptığımız sohbetlerden her zaman keyif aldım. Vefalı bir dosttur. Bir kaç örnek vereceğim.

2008 benim Dışişleri Bakanlığında göreve başlayışımın 40. yılı idi. Bu vesile ile Daimi Temsilcilik konutundaki yemeğe davetliler arasında Ağabeyimiz de vardı. Benim tarihe olan merakımı bildiği için olacak, bana hediye olarak Avusturya'da 1984 'de basılmış madeni bir hatıra parası verdi. Beraberindeki notta şunlar kayıtlı idi: "Mülkiyeli Aziz Dost 40 yıl mülkiyeli olmak güzel şeydir. Osmanlılar Viyana'ya Hilal ve kahveleri ile geldiler. Viyana'yı Viyana yapan kahveyi, Croissant'ı bırakıp yurtlarına döndüler. Viyana'da bir hoş rayiha bırakıp gittiğimiz 350 yılın yadigarı".

2010 yılında kısa bir süre için tekrar gittiğim Montreal'de birlikte yemek yediğimiz Queen Elizabeth Otelindeki "Le Voyageur" lokantasında, hatıra kalması için yemek davetine teşekkürlerimi yazdığım kağıda cevaben karaladığı şu sözler ne kadar anlamlıdır:

" Aziz Dost Ergül,
Yıllar geçmeden, yağmur inip iyice ıslanmadan dostluğun ne olduğunu anlamıyorsun.
Anlayınca da biraz geç kaldım diyorsun.
Giden trenin raylarda bıraktığı sesi duyuyorsun.
Bu notu sana geri veriyorum. Unutmayacağımı bilmeni isterim. Sevgilerimle..."

İlyas Halil'in sanatçı- edebiyatçı yönünü, ülkemizin ilk Kültür Bakanı değerli Talat S. Halman ne kadar güzel dile getirmiştir: "Şiirde ve öyküde "minimalizm" in ustası olan İlyas Halil'de "Güher" var. Güher anlam yüklü bir söz. Hem cevher demek hem mücevher. Akıl ve güzellik demek. İlyas Halil özende hiç kusur etmeyen bir kuyumcu. Türkçemizde ve nice başka dillerde, bu kadar az söz kullanarak bu kadar çok öze ulaşan öykücüye pek rastlanmaz. Öykü ve şiir kitaplarının her biri yalın anlatı virtüözlüğünün kanıtıdır."

Tekrar kutluyor, uzaklarda da olsa Mersin'de birlikte olduğumuzu düşünüyor, Mersin'in ve TAC camiasının bu değerli mensubuna sağlık ve esenlikler diliyorum. İyi ki varsın, İlyas Ağabey...

Bir TAC'linin Adana Halkevi Konferansı...

Ermeni sorunu ile ilgili olarak 22 Şubat 2012 tarihinde Adana Eski Halk Evi binasında bir konferans- etkinlik yer aldı. Konuşmacı Sevgili Uluç Gürkan (TAC'64) idi.

Kendisini BizLetter okuyucularına tanıtmaya gerek yok. Ancak bazı satırbaşlarına kısaca değinmek yararlı olur.

Lise ve Üniversite dönemlerine uzanan 50 yıllık dost Uluç Gürkan, gazetecilik ve uluslararası ilişkiler alanındaki ilkeli ve saygın çizgisini siyasete girdikten sonra da aynı kararlılıkla sürdüren, TBMM'de önemli görevler üstlenmiş çağdaş bir sosyal demokradır. 1991-2002 yıllarında TBMM'de üç dönem Ankara milletvekili olarak bulunmuş; AGİT Parlamenterler asamblesi ve Avrupa Konseyi Parlamenter Meclisinde önemli görevler üstlenmiştir. Halen ODTÜ'de öğretim görevlisidir.

Sayın Gürkan Kasım 2011 tarihinde Ermeni sorunu ile ilgili olarak "Ermeni Sorununu Anlamak, Önyargıları Aşmak ve Nefretten Arınmak" isimli bir kitap yayımlamıştır. Kendisi kitapta ele alınan konularda uluslararası arenada yıllardan beri mücadele veren bir değerli araştırmacı ve düşün insanıdır.

"Belge-Söyleşi" tarzında kurgulanmış olan bu kitapta Ermeni Sorununun gerek ülkemizde gerekse Batı dünyasındaki tartışılma biçimlerine eleştirel bir yaklaşım getirilmektedir. Bu sorunu "kullanarak" ulusumuza yönelik tarihsel ve kültürel önyargıları pekiştiren, hukuk alanında ise çifte standart uygulayan kimi Batılı ülke yetkililerinin, araştırmacıların düşünce kalıpları irdelenerek sorgulanmakta; bu kalıpların diyalog zemininde ne şekilde dönüştürülebileceği, ülkemizin "soykırım" iddialarına hangi temel tezlerle karşı çıkılabileceğine dair öneriler yer almaktadır.

Uluç Gürkan'ın Adana konferansı kalabalık bir yurttaş topluluğu tarafından ilgiyle izlendi. Çok sayıda öğrencinin de hazır bulunduğu konferans sırasında, ayrıca, başka bir konuşmacı tarafından Azerbeycan'da, Hocalı'da 20 yıl önce Ermeni

TAC'64 Uluç Gürkan

birliklerince katledilen sivil Azeri yurttaşlarının maruz kaldığı insanlık dışı olay dile getirilerek kınanmış; bu katliamı gerçekleştirenlere karşı Batı dünyasınca uygulanan çifte standarta vurgu yapılarak, katliama uğrayan masum insanların görüntülerini içeren bir görsel sunum izlenmiştir.

Sayın Gürkan'ın konferansı sırasında dile getirdiği önemli hususlara ana hatları itibariyle şu şekilde değinmek olasıdır:

Ermeni sorunu ile ilgili konuyu kısır bir "nefret atışması" boyutundan çıkararak, ön yargılardan arındırıp tarihi, hukuki belgesellik ve gerçekler temeline oturtmak gerekir.

Konu bu çerçevede ele alınırken de çok önemli şu üç hususa vurgu yapmak şarttır.

- Birinci husus "soykırım suçunun hukuki çerçevesi ile ilgilidir. 1948 tarihli BM Soykırım Sözleşmesi bu suçun tüzel kişilere değil, gerçek kişilere yöneltebileceğini hükme bağlamıştır. Bu hukuki gerçekliğe karşın, suçlamalar, genelde, ülkesi ve ulusu

ile Türkiye'ye yöneltiliyor. Dolayısıyla konu bir tür "nefret söylemi-hate speech" suçuna dönüştürülmüş oluyor, bu durum ise ülkemize karşı düşmanlık duygularını tetikliyor. Türkiye bu hukuk dışı ve ırkçı söyleme son verilmesini, "soykırım" iddialarını tartışmanın ön koşulu yapmakta ısrarcı olmalıdır.

Nürnberg mahkemelerinde ülkesi ve ulusu ile "Alman" vurgusu yoktur. Bütün suçlamalar Nazilere yöneltilmiştir. Yargılama sonunda uluslararası hukuk önünde işlenen suçların cezai sorumlulukları da "gerçek kişiler" olarak Nazi liderlerine yüklenmiştir.

- İkinci husus "soykırım"ın varlığı ya da yokluğuna karar verecek mercii kim olduğu ile ilgilidir. Soykırım Sözleşmesi hangi yargı organı veya organlarının yetkili olduğunu da hükme bağlamıştır. Günümüzün soykırım konusundaki uluslararası yetkili mahkemesi ise Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesidir. Bu mahkemedeki bütün yargılamalar Nürnberg sürecinde olduğu gibi "gerçek kişiler" üzerinden yürütülmektedir.

Bilindiği üzere 1. Dünya Savaşı sırasında birçoğu İttihat ve Terakki Partisi yöneticisi konumundaki çok sayıdaki Türk aydını "toplularmen katliamı" suçlaması ile Malta adasına sürgün edilmiş, haklarında bir soruşturma başlatılarak yargılanmak istenmiştir. İşgal güçlerinin tüm çabalarına karşın bu kişilerin aleyhlerine hukuki geçerliliği olan hiçbir kanıt bulunamamış; İngiliz Kraliyet Başsavcılığı bu nedenle de Malta tutuklularını kovuşturmaya gerek olmadığı hükmüne vararak tutuklular serbest bırakılmışlardır. Malta tutuklularına uygulanan bu sürecin hukuki sonuçları isnat edilen suçlamaları kökten çürütecek nitelikte olup, Türkiye'nin bu durumu sahiplenerek kullanması gerekmektedir.

- Üçüncü husus ise "soykırım" iddialarının temel dayanağı olarak sunulan tehcir(yer değiştirme- displacement) uygulaması ile ilgilidir.

Tehcir uygulaması 1949 tarihli Cenevre sözleşmelerinin Ek-2 Protokolü uyarınca "askeri gereklilik" kriteri kapsamında ele alınarak değerlendirildiğinde, meşru nedenlere dayandığı inkar

edilemez. Tehcirin soykırım iddialarına temel dayanak yapılması son derece yanlıştır. Tehcir kararının "Bir ulusun kendini savunma hakkı" olarak değerlendirilmesi gerekir. Osmanlı Ermenilerinin savaş koşullarında silahlı isyana girişerek Çarlık Rusya'sı safında Osmanlı kuvvetlerine karşı savaşa katılması tehcir uygulamasının bu kriter bağlamında değerlendirilmesini haklı ve zorunlu kılmaktadır. O tarihlerde Osmanlı topraklarında yaşananların soykırım olarak nitelenemeyeceği, yaşananların bir "savaş trajedisi" olarak tanımlanması gerektiğini belirten ciddi tarihçiler mevcuttur.

SONUÇ : Türkiye'ye "soykırım" suçlamasını yöneltenler bu iddialarını "kanıt" değeri taşıyan tarihi ve hukuki gerçeklere dayandıramamaktadır. Konunun gerçek tarihçilerce tartışılmasından da bu nedenle kaçınıyorlar.

Uluç Gürkan'ın ses getireceğine inandığımız konuya ilişkin yaklaşımının mutlaka ciddi biçimde değerlendirilmesi gerekir. Ülkemiz soykırım iddialarını boşa çıkaran tarihi ve hukuki gerçekleri içeren bir mücadeleyi yeniden örgütlemelidir.

Malta sürgünlerinden Dr. Esat Paşa'nın (Dışişleri ve Savunma eski Bakanlarından, Büyükelçi Hasan Esat Işık'ın Babası) Malta sürgün olayı ile ilgili her vesile ile tekrarladığı bir söz vardır; "Yenilmeyeceksin". Çok doğru, ancak yenilmemek içinde bilgili olmak, öngörülü olmak, tarih bilincine sahip olmak ve de bir kuyumcu titizliği ile araştırma yapmak, arşiv taraması gerçekleştirmek gerekmektedir; zira zaman çok süratle akmakta, 2015 yılı yaklaşmaktadır. Sayın Gürkan'ın vermeye çalıştığı mesaj da herhalde budur.

Ergül Bakay TAC'63

Refik Kutluer
TAC'74

Kutluer: "Olimpiyat Meşalesi ilk kez Anadolu'dan yandı" "Olimpiyatların Anavatanı Anadolu'dur"

12'inci Doğa ve Halk Sporları Olimpiyatı Ekim ayında Antalya'da gerçekleştirildi. Pek çok ilkin yaşandığı organizasyonu hayata geçiren ALABANDA'nın Genel Müdürü Refik Kutluer (TAC '74) 52 ülkenin üye olduğu Uluslararası Halk Sporları Birliği Merkezi'ni "Olympos Dağı'nın Antalya'da olduğuna" ikna etti ve olimpiyatın meşalesi, dünyanın tanıklığında Antalya'da Olympos'tan yandı.

Merkezi Almanya'da bulunan Uluslararası Halk Sporları Birliği'nin iki yılda bir düzenlediği Doğa ve Halk Sporları Olimpiyatı'nın 12'incisi 19-23 Ekim 2011 tarihleri arasında Antalya'da yapıldı. Dünyada düzenlenen bütün olimpiyatların meşale ateşi Atina'dan başlatılarak elden ele olimpiyatların yapılacağı ülkeye taşınırken, ilk kez bir olimpiyat meşalesi Antalya Olympos (Yanartaş) tan alevlendi. Türkiye turizmine yepyeni bir alan açan organizasyonu Refik Kutluer ile Mesa ortaklığında faaliyet gösteren ALABANDA Turizm A. Ş. gerçekleştirdi.

ALABANDA'nın ortağı ve Genel Müdürü Refik Kutluer bir Anadolu sevdalısı. Sevdasını besleyense bu toprakların sahip olduğu zengin kültürel mirasa duyduğu ilgi... Yıllar boyunca edindiği bilgi birikimini ve mesleki deneyimini Anadolu sevdasıyla harmanlayıp bir başarıya imza attı. İnandı, çabaladı ve gerçekleştirdi. Şimdiye dek ateşi Atina'dan alınan Olimpiyat Meşalesinin ilk kez Anadolu'dan yanmasıyla taçlanan heyecan verici süreci kendisinden dinledik.

Uluslararası Halk Sporları Birliği'ni kısaca tanıyabilir miyiz?

Merkezi Almanya'da bulunan 1972 yılında 52 ülkenin kurmuş olduğu bir birlik. Dünya çapında üye sayısı üç milyona ulaştı. Halk sporlarının en büyük özelliği de belli bir zamanda değil, on iki ay yapılabilen sporlar olması.

Nedir halk sporları?

Buradaki mantık şu... Sağlıklı spor dalları seçilmiş ve bunlar yarışma üzerine değil. Bunu "kronometrik değil metrik yarış" olarak adlandırıyoruz. Dernek üyelerinin hem birbirleri arasında yaş farkı var hem de genel olarak yaş ortalaması yüksek. Bir

parkuru biri on dakikada yürürken, diğeri bir saatte yürüyebiliyor. Önemli olan parkuru bitirmek... Derneğin üyelerine verdiği bir pasaport var. Üyeler katıldıkları her parkurdan sonra bir mühür alıyorlar. Bu üyeler için bir prestij meselesi. Pasaportlarını arkadaşlarına, komşularına gösteriyor, dünyanın şurasında yürüdüm, şurada bisiklete bindim diye yaşadıklarını anlatıyorlar. Amacı, rekabete dayanmayan, sağlığa faydalı spor aktivitelerinde bir araya gelmek, dostluklar geliştirmek, çevreye faydalı olmak. Gittikleri her ülkede çevre faaliyetlerine katkıda bulunmaya çalışıyorlar. Her yaş grubundan olan insanlar sürekli dünyanın çeşitli yerlerine gidip bu parkurları ve buluşmaları arıyorlar.

İki yılda bir olimpiyat dedikleri büyük buluşma dışında da aktivitelerini sürdürüyorlar bu durumda.

Evet, yalnızca iki yılda bir olimpiyat buluşmasıyla sınırlı kalmıyorlar. Dönem dönem, iki üç ayda bir belli yerde bir grup buluşup aynı aktiviteyi yapıyor. İki yılda bir de Uluslararası Halk Sporları Birliği Merkezi'nce seçilen bir ülkede Olimpiyat dedikleri buluşmayı gerçekleştiriyorlar. Şimdiye kadar 11 kez yapılmış. 12'incisi de Antalya'da yapıldı.

ANADOLULU OLMAKLA GURUR DUYMAMIZ GEREKİR

Peki, bu olimpiyat ateşinin Antalya'dan yakılmasına nasıl karar verildi? Uluslararası Halk Sporları Birliği Merkezi'ni nasıl ikna ettiniz?

Buluşma Olimpiyat adı altında gerçekleştiriliyor ve olimpiyatın da bir ateşi ve meşalesi var. Ben Anadolu'nun geçmişiyle, mitolojisiyle çok ilgilenen bir insanım ve bazı konularda iddialarım var. Yunan medeniyeti topraklarının yüzde 70'i

Anadolu'da... Anadolu insanlık tarihinde çok önemli medeniyetlerin bulunduğu ve bunların bir potada eridiği, o kültür birikimiyle bugüne gelen insanların yaşadığı çok zengin bir kültürel toprak. Burada yaşayan insanların hiçbirisinin üçüncü, dördüncü kuşak geriye gitmesi ve bunu bilmesi mümkün değil. Anadolu biziz. Anadolu olmakla gurur duymamız gerekir. Ama biz bunu yapmadıkça Anadolu'nun geçmişine sahip çıkmadıkça başkaları sahip çıkıyor.

HEYKELİN YARISI GERİ GELDİĞİNDE BÜTÜN DÜNYA HERKÜL'ÜN ANTALYALI OLDUĞUNU TEKRAR ÖĞRENDİ

Ve sizin bazı iddialarınız var...

Ben uzun araştırmalar sonunda "Olimpiyatların anavatanı Anadolu'dur, Olympos (Yanartaş) Antalya'dadır" tezimi destekleyen bilgilere yer verdiğim bir dosya hazırladım. Dünyada bu isimle anılan birçok dağ var. Ancak Antalya'nın önemli bir sırrı var. Orada sürekli yanan bir ateş var. Ve bunun efsaneleri hep Olimpiyatlara dayanıyor. Olympos dediğimiz dağ, mitolojide tanrıların dağı. Ve antik tanrıların dağı Olympos kâinata... Orada Zeus ve diğer antik tanrılar var. Olimpiyat dediğimiz şey Zeus'a, Herkül'e dayanan bir olay. Ve Herkül'ün Antalyalı olduğunu heykelin yarısı geri geldiğinde bütün dünya tekrar öğrendi. Yanartaş efsanesine göre öldürülen alev saçan canavarın alevleri binlerce yıldır Antalya Olympos Dağı'ndan yeryüzüne çıkıyor. Mitolojik hikayelerin yanı sıra sadece Antalya bölgesinde bulunan antik tiyatrolar, günümüz Yunanistan'ında bulunanlardan daha fazla.

Verileriniz güçlü olsa da ikna etmek zor olmadı mı?

Dosyayı hazırladım, dünya merkezinin yönetim kuruluyla yazışmalar yaptık. Sonra Lüksemburg'da 52 ülkenin delegelerinin toplantısına gittim, orada bir sunum yaptım, Anadolu mitolojisini anlattım. Bulduğum tüm verileri ortaya koydum. Karar verdirtemedim ama akıllarını karıştırdım.

Sonra?

Sonra Yönetim Kurulu toplantı için Antalya'ya geldi. Onları Olympos'a çıkardım, yeniden tezimi destekleyen bilgileri anlattım. Gözleriyle gördüler ve ikna oldular. Karar verildi ki 12'inci Olimpiyatın meşalesi Antalya Olympos'tan yanacak ve bizim Olimpiyat Köyü'ne getirilecek. Sonucunu aldığım için çok mutlu oldum.

Hemen hazırlıklara mı başladınız?

Olimpiyatın Türkiye'ye alınması ve Türkiye'nin, Antalya'nın bu

olimpiyata göre hazırlanması, bunun dünyaya duyurulması yaklaşık üç yıllık bir süreç. Türkiye'nin, Anadolu'nun, Antalya'nın dünyaya tanıtılması, parkurların saptanması, ihtiyaç duyulan altyapı hazırlıklarının gerçekleştirilmesi, haritaların çizilmesi, video ve fotoğraf çekimleri; bilgilerin, haritaların, görsellerin, tanıtım yazılarının web sayfalarına yerleştirilmesi... Gelmeden önce insanlar nerede yürüyeceklerini gördüler, parkurların çevre güzelliklerini gördüler. Bir yandan altyapıyı hazırlarken bir yandan Türkiye'nin, Antalya'nın, bölgedeki parkurların tanıtımını yaptık.

Türkiye Federasyonu ile işbirliğini nasıl gerçekleştirdiniz? 52 üye ülkeden biri de Türkiye. Üç sene kadar önce Türkiye Federasyonu ile işbirliğine başladık. İlk olarak 2009 yılında ALABANDA bünyesinde, Türkiye Federasyonuna bağlı olarak Doğa ve Halk Sporları Ankara Derneğini kurduk. 2009'da olimpiyat Japonya'daydı. Federasyonla birlikte oraya gittik. Burada gerekli şeyleri öğrendik. Sonra dünya çapında pazarlama başladı. 52 üye ülkenin derneklerin adres ve bilgilerinin yer aldığı bir katalog var. Üç senedir o katalogta bilgilerimiz, arka kapakta reklamlarımız yer alıyor. Bu derneklerin tamamına sürekli broşürler, e-mailler göndererek tanıtım yaptık.

BİZ BUNU YAPTIK, BÜTÜN DÜNYA DA ŞAHİT OLDU

Ve sonra muhteşem olay gerçekleşti...

Açılış töreninde ben sunum yaparken, canlı yayında meşalenin Olympos'tan ateşin alınışını, atletlerin elde ele taşımasını

gösterdim. Benim sunumumun sonunda yaklaşık 2 bin 500 kişi ayağa kalktı ve alkışlarla meşaleyi salona soktuk ve orada Antalya Valisiyle beraber yaktık. Bu gerçekleşti ve bütün dünya da buna şahit oldu.

Bu olayla Türkiye'ye neler katmış oldunuz?

Bu vesileyle öncelikle Antalya bölgesinde yeni yürüyüş, bisiklet, dağcılık, yüzme parkurları oluştu. Bunlar artık bu konuyla ilgilenenlerin ulaşabileceği şekilde internette web sayfalarına, broşürlere, kataloglara girdi. Türkiye yepyeni bir turizm alanı, yeni bir konum kazandı ve bunun alt yapısını biz hazırladık, tanıtımlarını biz yaptık. Şu anda üç milyon olan ama bunların yan ve ilişkili dernekleri düşünüldüğü zaman çok daha büyük

kitleye ulaşma imkânı olan bir tanıtım başlatmış oldu. Artık bundan sonra Türkiye'de herkes bu işe girebilir. Ve sürekli bu konuyla ilgili turist getirebilir ve getirecektir de.

Bu organizasyonda devlet desteği altınız mı?

Almadık. Gerekli bütün kurumlara müracaatlarımızı eksiksiz yaptık, ama devletten hiçbir katkı alamadık. Yerel yönetimlerden belirli oranlarda katkılar alındı. Ama o da söz verilenin belki yüzde yirmisi boyutunda kaldı. Bu da bize, Türkiye'deki federasyon üyeleri ile birlikte, 'bu işi biz yaptık, Türkiye'ye biz kazandırdık, yüzde yüz sahibi de biziz' deme hakkını getiriyor. Bununla da gurur duyuyoruz. Devlet katkıda bulunsaydı, olayın boyutları daha büyük, daha da güzelleşirdi. Fakat halkın ilgisi çok iyiydi. Onlar bu organizasyonun uzun dönemde kendilerine neler katacağını çok iyi fark etti.

YURT DIŞINDA KONGRE DÜZENLEYEN İLK TÜRK FİRMASI

ALABANDA olarak geniş bir yelpazede faaliyet gösterdiğinizi biliyoruz. Faaliyet alanlarınızdan biri de yurt dışı organizasyonları. Daha önce imza attığınız önemli organizasyonlardan birkaç örnek verir misiniz?

ALABANDA olarak pek çok ilki gerçekleştirdik. Birincisi 2005 yılında ilk kez katılımcıları dünya çapında olan, kongreyi düzenleyen merkezin yurt dışında olduğu bir kongreyi Londra'da

düzenledik. Londra Royal Society'deki bilim ve etik konulu bu çok önemli organizasyonu, 2010 yılı Nobel Tıp Ödülünü alan, tüp bebeğin babası, benim de iyi dostum olan Prof. Robert Edwards, bir Alman filozof ve benim de yer aldığım komite ile gerçekleştirdik. Dünyanın birçok ülkesinden bilim adamları, felsefeciler, hukuk adamları, sosyologlar, din adamları geldi ve klonlama, kök hücre, tüp bebek, genetik uygulamalar gibi genel anlamda yardımla üreme teknikleri olarak tanıtılan bilimin, bilimsel ve etik

boyutunu enine boyuna tartıştık. Çok ses getirdi ve çok başarılı oldu. Ardından toplantılar devam etti. İkincisinin Roma'da yapılmasına karar verildi ama o zaman Papa'nın katı yaklaşımı nedeniyle orada yapılamayacağı anlaşıldı. Ben de Türkiye'ye aldırdım. İslam dininin bu konudaki yaklaşımının Katoliklere göre çok daha ileri olduğunu söyledim ve bunu da ispat ettik. 2007 yılında Türkiye'de yaptığımız toplantıya dönemin Diyanet İşleri Başkanı ve ilgili bakan konuşmacı olarak katıldılar. Üçüncü toplantıyı da 2009 yılında Almanya Berlin'de yaptık.

2006 yılında yine Londra'da Queen Elizabeth Kongre Merkezinde, Preimplantasyon Genetik Tanı, yani 'tüp bebek uygulamalarında genetik testlerle doğacak çocuğun hastalıklarını anlayıp ona göre yönlendirme yapan' bilim dalını ele alan kongreyi düzenledik. Kongrenin merkezi Chicago'da, kongre Londra'da ve katılımcılar bütün dünyadan binin üzerinde doktor. Organizasyonu yapan Ankara'dan ALABANDA turizm... Bu Türkiye'de ilk defa olan bir şey...

Tamer Büyükyılmaz
TAC'82

Hint Okyanusu'nda 3 TAC'li...

TAC'67 Jozef Amado, TAC'67 M. Kurşad Pura,
TAC'82 Tamer Büyükyılmaz

Aralık 2010'deki Atlas Okyanusunu geçiş maceramızı Biz Letter' da sizinle paylaşmıştık. Dönem arkadaşım Hasan Savatlı ve ben, Cumhuriyet Gökova'nın 13 metrelik yelkenlisi Gökova ile Kanarya adalarından yola çıkmış zorlu bir yolculuktan sonra Karayiplere varmıştık. Biz yorgun, mutlu ve çocuklarımıza anlatacak hikayelerimizle evimize döndük. Bu arada Cumhuriyet Hoca kendi deyimiyle, dostlarıyla yaptığı devr-i alemine devam etti. Panama kanalından geçip Pasifik Okyanusu'na açıldı. Avustralya, Malezya, Singapur derken onunla tekrar buluşmayı planladığımız Tayland' ın Phuket adasına ulaştı. Eşi ile beraber yaptıkları yolculukları bu arada nerdeyse bir yıl sürmüştü ve biz çok önceden Hint Okyanusu geçişi için yerlerimizi ayırtmıştık. Bu defaki yolculuğumuz Phuket'ten başlayacak, Sri Lanka'da kısa bir moladan sonra Maldiv'lerde sona erecekti.

Tesadüfen inanılmaz bir ekip oluşmuştu. '67 mezunu ağabeylerim Jozef Amado ve M. Kürşad Pura, eşim Şebnem ve yakın arkadaşımız Mehmet Kürkçü. Mehmet'in kızı Elif de oğlum Ekin gibi bir TAC'li. Son anda, Adana deyimiyle cıllıyıp gelmeyen Hasan Savatlı ('82) ve Bülent Soyupak ta ('81) olsa tam olacaktı.

Seyahat tarihine kadar, Jozef Ağabey yıl içerisinde çeşitli bahanelerle bizleri biraraya getirdi. Biraz merak, biraz endişe, bolca heyecan dolu sohbetler ve TAC mavralarıyla birbirimize ısındık. İçimizde en eski denizci Kürşad Ağabey. ODTÜ'deki mühendislik eğitiminin hemen ardından Ege'de profesyonel olarak balıkçılık bile yapmış. Çocukluğundan gelen deniz sevgisini önce motorlu sonra yelkenli tekne sahibi olarak

bugünlere taşımış. Hobisine 50 yıllık arkadaşı Jozef Ağabey'i de ortak etmiş. Birlikte karar almışlar, her sene farklı bir macera ile yarı emekliliğin tadını çıkarıyorlar. Kendi deyimleriyle çocukların mirasından tırtıklıyorlar.

Biz hareket tarihimiz olan 1 Aralık'tan birkaç gün önce Tayland'a vardık. Thai yemekleri, masaj, çevre adalara günlük turlar derken ekiple Ao Po Marinada buluştuk. Yol için gerekenlerin çoğunu zaten bizden 1 gün önce tekneye gelen ağabeylerimiz yapmıştı, bize pek iş kalmadı.

Tayland'tan yola çıkış

Ekvatora yaklaştıkça hava tahmini yapmak zorlaşıyor, güya kuru mevsimdeyiz ama akşamüstü başlayan yağmur bir türlü kesilmeyince çıkışımızı ertesi güne bıraktık. Suların yükseldiği öğle saatlerinde de Phuket Adası'nın tepesindeki dev Buda heykeline el sallayarak Andaman denizinin yeşile çalan sularına açıldık. Önümüzde Sri Lanka'nın Galle (bizim buralardaki sincapla alakası yok, Gal okunuyor) limanına kadar 1100 deniz mili yolumuz var. Hava sıcaklığı bu mevsimde 25-30 derece civarında. Rüzgar estiği sürece bunalmadan ve bir aksilik olmadığı takdirde 7-8 gün içerisinde varmayı planlıyoruz. Üçer saatlik vardiyalarımızı ayarladık, artık hep batıya gidiyoruz. Birbiri ardına muhteşem gün batımları yaşıyoruz ama gökyüzü alıştığımız berraklıkta değil. Bulutlar hızla geliyor geçiyor. Geçerken de rüzgarı ve yağmuru birlikte yaşadığımız boralara dönüşüyor. Mübarek bir geliyor, esiyor, ıslatıyor sonra geldiği gibi gidiyor.

Andaman denizinde ilk gece

Gece vardiyasında dümen emin ellerde

Yağmur altında dümendeyiz

İlk günden itibaren müthiş mavra yapıyoruz. Ağabeylerimiz yılların birikimini tatlı usullarıyla paylaştıkça, Cumhuriyet Hoca da bitmeyen hikayeleriyle katkıda bulundukça seyahatin tadına doyum olmuyor. Benim favorim, sonradan oğullarıma da defalarca anlattığım, Kürşad Ağabey'in on iki yaşındayken okula gelmek için yaptığı İzmir-Tarsus tren yolculukları yada okul dönüşü Mersin-İzmir vapur yolculuğu. Umarım birgün BizLetter'da sizler de okursunuz.

Deniz bu, zaman zaman bize doğada olduğumuzu da hatırlatıyordu. Ama şartlar sertleştikçe Tarsus'taki yatılılık yılları eğitimi çok işe yarıyor. Hava şartları yüzünden ayakta duramadığımız, düzenli yemek yiyemediğimiz, rahat bir uyku uyuyamadığımızda, herkes şartlara hemen uyum sağlamaya özen gösteriyordu. Okyanusun ortasında çok fazla da seçeneğimiz yoktu zaten.

Hint Okyanusu'nda tan ağarırken

Gökova Hilton kral dairesi

M EZUNLARDAN

Meğer Kürşad Ağabey, 15 metrelik katamaranı Aliza'da Jozef Ağabey'i rahat ettirmek için çabaladıkça, Jozef Ağabey içkimdeki buz eridi, buz getirin, kamaram ısınır gibi oldu klimayı çalıştırın diyerek naz yaparmış. Şimdi teknede yüzü asıldıkça, Kürşad Ağabey bolca "Co, ne haber Co?" diyerek hem onu neşelendiriyor hem de inceden takılıyordu.

Makarnanın rengi bugün kırmızı

Yeni bir güne başlarken

Rüzgar estiğinde yelkene, esmediğinde motora kuvvet 8. günün sonunda, gece geç vakit Galle limanına demirimizi bıraktık. Ertesi sabah, güzel bir marinada sıcak duş, soğuk bira, dondurma hayalleriyle uyandık ama nafile. Ortalıkta yanaşabileceğimiz bir çimento deposunun rıhtımından başka birşey yoktu. Günlerden Pazar olunca giriş işlemleri için teknede beklediğimiz acenta ve yetkililer epeyce gecikti. Onlar geciktikçe biz Jozef Ağabey'in koro şefliğinde telsizden gereken tezahüratları tekrarlayıp durduk. Neyse sonunda, işlemler tamamlandı. Kiraladığımız tuk tuk larla eksik erzak ve mazot alışverişimizi yaptık ve şehri hızlıca dolaştık.

Sri Lanka'da gün doğarken

Sonunda kara göründü

Sri Lanka'da limuzin servisi

Sri Lanka'lı dostum Srikumar Somasundaram

Gök yarılmış gibi yağmur yağarken teknede hamam sefası

Akşama doğru yağmur kovadan dökülür gibi yağarken fırsattan istifade güvertede banyo işini de halletmiş olduk. Elimizde kalan son rupileri de gece yola çıkmak yasak diyen yetkililere başka yöne bakmalarını rica ederek hediye ettik. Gökten boşalıncasına yağın yağmur altında, sadece çakan şimşeklerin aydınlattığı karanlık limandan selametle ayrılıp Maldivlerin başkenti Male'ye doğru yola koyulduk. Önümüzdeki 425 millik yol, yaşam üzerine derin sohbetlerle geçti. Öyle koyu bir muhabbetin ortasında patlayan balon yelkenimiz bile keyfimizi kaçıramadı.

Balونumuz yelkenimiz patlamadan keyfini çıkaralım

Okyanustaki dostlarımızla sohbet ederken

MEZUNLARDAN

Sabahları ziyaretimize gelen yunuslarla teknenin pruvasından yarenlik ettik. Bütün beceriksizliğimize rağmen oltamıza yakalanmakta ısrar eden balıkları soframıza buyur ettik. Geceleri tam tepemizde görünmeye başlayan Jüpiter'i selamladık. Dördüncü günün sonunda Male şehrinin çirkin silüetinin önünde demir attık.

Ufukta Maldiv'lerin başkenti Male

Hemen hemen aynı saatlerde Adana'dan beklediğimiz ve birlikte 3-4 gün tatil yapmayı planladığımız sevgili dostlarımız Ece ve Ahmet Söğütü ile Mehmet'in eşi Doğanay'ın uçağı üzerimizden geçerek komşu adadaki uluslararası havaalanına indi. Maldivler, Kuzey-Güney ekseninde birbirine paralel uzanan, iki zincir şeklinde atollerden oluşan adalar cumhuriyeti. Yaklaşık 1200 ada. Bunların 200 civarında yerleşim varmış, 80 tanesinin de sadece resort adası olduğunu öğrendik. Nüfusunun çoğunluğu müslüman. Ülkeye içki sokmak yasak. Başkent Male plajlarında bikini ile denize girmek yasak. Dünyanın dört bir

Velassaru'daki mütevazi otel

yanından gelen turistleri hemen havaalanından alıp yakındaki adalara sürat motorları, uzak olanlara da küçük deniz uçakları ile taşıyorlar. Adalarda herşey serbest. Biz kendimize Kurumba adasında yer bulurken, Jozef - Kürşad ikilisi daha mütevazi!!! olan Velassaru adasına yerleştiler. Sonra da bizi arayıp "Eh işte tekneden azıcık daha konforlu" diye rapor verdiler. Lütfen fotoğraflara bakıp siz karar verin. Teknedeki olağanüstü performanslarından sonra dünyanın bu cennet köşesinde böyle bir ödülü çoktan hak etmişlerdi.

Hayat, sadece kendi yanlışlarımızdan öğrenemeyecek kadar kısa. Yaptığımız seyahat, iki Tarsus'lu ağabeyim sayesinde çok daha değer kazandı. Sevgili Jozef Ağabey, Sevgili Kürşad Ağabey, iyi ki geldiniz, iyi ki bildiklerinizi, düşüncelerinizi, yaşadıklarınızı ve hayata bakışınızı bizimle cömertce paylaştınız. Bir sonraki yelken yolculuğunda görüşmek üzere.

Sağlıkla kalın...

Kurumba Adası

Yağmur Araz
TAC'11

TAC'11 Yağmur Araz'ın çizimleri...

Tarsus Amerikan Koleji'nden 2011 yılında mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü kazandım. İlgi alanım moda tasarım olduğu için bir yandan elbise çizimleri yapıp bir yandan da büyük bir keyif aldığım soyut resim çizimlerime devam ediyorum. Resimlerimi çoğunlukla sevdiğim kitaplardan esinlenip çiziyorum. Bir çoğuna bu kitaplardan alıntılar yapıp resim ve yazıyı bir araya getiriyorum.

Daha işin çok başında olmamla beraber çalışmalarımı yagmuraraz.tumblr.com da bulabilirsiniz. Aynı zamanda henüz başladığım karikatür çizimlerimi de Penguen dergisiyle paylaşmamın ardından biri yayımlandı. Bu alanda da çalışmalarımı elimden geldiğince devam ettiriyorum. Sanata olan ilgimin kaynağını keşfetmemde büyük şans olarak addettiğim TAC'ye teşekkürü borç bilirim.

Yüksel Oktay
TAO'53 - TAC'56

Nazım Hikmet 110 yaşında...

Amerika'da oturduğum New Jersey eyaletindeki bir ilçenin kütüphanesinde "**World Language - Dünya Edebiyatı**" bölümünü görünce, Ocak 4'de, bağış olarak iki düzine Türkçe kitap göturdüm. Aralarında "**Atatürk, Halide Edip Adıvar, Aziz Nesin**" üzerine olan kitaplardan, kütüphane yalnız "**Nazım Hikmet'in**" iki şiir kitabını kabul etti. Yazılı olarak gönderdikleri bildiride, daha fazla kitap için yer olmadığı belirtiliyordu. Fakat Vietnam, Kore, Japonya, vs., üzerine olan bölümlerin arasındaki İspanya bölümünde 100'den fazla kitap vardı. Hatta bağışlamak istediğim kitaplar arasında, Atatürk hakkında 2 İspanyolca kitapta vardı. Onuda geri verdiler.

Nazım Hikmet herhalde dünyada en çok bilinen bir Türk, çünkü ona sahip çıkanlar var, hernekadar senelerce kendisinin Türk düşmanı olarak tanıtılmış olmasına rağmen. 1950 yıllarında Talas Amerikan Orta okulunda okurken, kütüphanede okuduğum bir antolojide, Nazım Hikmet'in bir şiiri de vardı.

İniyor Kayık
Çıkıyor Kayık
İniyor
Çıkıyor
İn
Çık
İn

Sonra, Nazım Hikmet'in şiirlerinin olduğu sayfalar koparılmıştı.

Bu sene Nazım Hikmet'in doğumunun 110ncu yıldönümü. 15 Ocak Pazar günü İstanbul'un değişik semtlerinde bazı anma programları vardı. Bunlardan birisi, Caddebostan Kültür Merkezindeki "**Nazım Hikmet 110 Yaşında - Seni Düşünmek Güzel Şey.**" şiirli ve müzikli muhteşem bir anma programıydı. Bir buçuk saat süren ve bir çoğunun gözleri yaşlı izledikleri, Nazım Hikmet'i **Tamburi Cemil Bey, Mesut Cemil** eserleri ile anma programının sahne yönetmeni Ali Uyandırın, alkışlarla sahneye çıktığı zaman, böyle bir programın ilk defa yapıldığını söyledi. Müzik direktörü Serhat Sarpel, şiir sunumlarını yapan Serdar Samancıoğlu, Genel Sanat Yönetimi Nuriye Eracar, ve İstanbul Sazkar Topluluğu, dolu olan salondaki dinleyicilere güzel anlar yaşattılar.

Program, "**Martılar Ah Eder, Çırparlar Kanat**" parçası ile başladı. İstanbul'u belki en güzel anlatan şarkı. 12 kişiden oluşan gurupta darbuka, kanun, kemençe, ud, saz, zil vardı ve bazı şarkılara eşlik eden büyük birde piyano. Kırmızı elbiseli sunucu hanımın takdiminden sonra ilk şiir: "**İstanbul'un Durumu.**" Sonra Kurtuluş Harbinin sıra sıra en önemli mihenk taşları: "**Erzurum Kongresi**" şiiri. Ve bir Sivas türküsü, "**Bir kuble.**" Sunucu'nun takdim devamından sonra "**Onlar**" şiiri - Arkasından "**Rast Zeybek**" ve başka bir şiir: "**Türk Köylüsü**" ve "**Harman yeri**" türküsü.

Serdar Samancıoğlu, "**Kadınlar**" şiirini okurken yan tarafta oturan genç bir kız ağlıyordu: "**Ayın altında kağnılar gidiyordu..**" Sonra "**Tahir ile Zühre**" şiiri, "**Çeçen Kızı**" ve "**Saba Oyun havası.**" "**Nerden Gelip Nereye Gidiyoruz**" şiirinden sonra, 26 Ağustos Gecesini, Saat 2:30'u anlatan en güzel şiiri:

**Dağlarda tek
tek
ateşler yanıyordu
Ve yıldızlar öyle ışıltılı, öyle ferahtılar ki
şayak kalpaklı adam
nasıl ve ne zaman geleceğini bilmeden
güzel, rahat günlere inanıyordu**

Dakikalarla alkışlanan yöneticilere, sunucuya, Nazım Hikmet'in şiirlerini okuyan Serdar beye ve İstanbul Sazkar topluluğu üyelerine teşekkürler ve tebrikler. Tabii Kadıköy Belediye başkanınada.

Caddebostan Kültür Merkezinde ayrıca Füsün Arabey'in son 10 yılda dünyanın değişik ülkelerinde çektiği fotoğraflardan oluşan "**Farklı Dünyalar**" fotoğraf sergisi var (Ocak 28'e kadar devam ediyor). Birde, Gazeteci Yazar **Bekir Coşkun'un** "Onuncu Köy" köşe yazılarını ilham kaynağı olarak kullanan Hasan Rastgeldi'nin, "Yazının Rengi" resim sergisi.

Doğan Gözde Özgödek
TAC'86

Okulunun Mezunu, Mezunu'nun Derneği...

Sevgili TAC,

TAC'li olma kavramının, "öğrencilik" evresini 80'li yıllarda yaşayan bizler için, o yıllarda Mezunlar Derneği denince akla, öncelikle bir kişi gelirdi. Rahmetli Güner Baykal Agabeyimiz. Okulda bir sorun olduğunda, mutlaka Güner Agabey, soluğu okulda alırdı. O kadar işinin arasında, gece-gündüz, öğrenciye itidali ve doğruyu gösteren, yönünü bulmasına yardımcı olan bir büyük liderdi. Ben ve 80'li yıllarda mezun olan pek çok TAC'linin, mezun olur olmaz, TAC Mezunlar Derneği içerisinde faaliyet göstermeye bu kadar kolaylıkla başlamasında, O'nun büyük katkısı olmuştur. Gerçekten de TAC'lilik o demir kapıdan girince başlar, yaşamın sonuna kadar devam eder. TAC öğrencisi, gün gelir TAC mezunu olur, bazen TAC öğretmeni ya da TAC Yöneticisi veya TAC velisi olur.

TAC'li olmak çeşitli evrelerden oluşur. "Öğrencilik", "Üniversite Öğrencisi Mezun", "İş sahibi Mezun" gibi yaşamın doğal evreleri ile beraber atbaşı giden çeşitli evreler. Bunların hepsinde TAC'li olma kavramının farklı bir boyutu yaşanır. Bunu yaşarken muhtemelen fark etmeyen TAC'li, okula ilk adımını attığı andan itibaren, "TAC'li olmak" diye bir kavramı içi dolu dolu yaşar.

Buna yüklenen anlamlar, 50'li yıllardan, 80'li yıllara ya da 2000'lerin başından bugüne kadar farklılık gösterebilir. Ancak temel ilkeler değişmez. Bir TAC'li gördüğünüz zaman verdiğimiz tepkiler üç aşağı beş yukarı aynıdır. Bizi biz yapan bir ruhtan, bir dayanışma duygusundan, birlikte acıyı ve tatlıyı paylaşma alışkanlığından bahsedebiliriz. Birlikte kendimizi daha bir rahat ve iyi hissederiz. Kimimiz yavaş BOM çekeriz, kimimiz hızlı BOM çekeriz. Ama BOMBALAKİ hep daimdir.

TAC'lilik kavramının bir de kurumsal yapıları vardır. Bunlar özellikle son on yılda giderek büyüyen ve güçlenen, etkisi

hissedilen yapılardır. TAC Mezunlar Derneği de bu yapılardan birisidir. TAC'lilik kavramının ve farklı boyutlarının etkilediği ve etkilendiği bir oluşumdur, TAC Mezunlar Derneği.

Biz aynı kökten gelen bireyleriz. Hepimizin ortak noktası, çocukluğumuzun ve ilk gençliğimizin, Stickler'in gölgesi altında geçmesidir. Okul denince aklımıza TAC gelir. Elbette ezici çoğunluğumuzun yaşamında başka okullar ve eğitim kurumları da vardır. Ama Okul, önce TAC'dir. O nedenle her sene Stickler'in gölgesi altına, o heyecanla koşarız. Çocuk iken okuduğumuz, koştığımız, çalıştığımız TAC'ye yetişkinler olarak, belki de ailelerimizle birlikte gelmekten özel bir keyif alırız. İşte bu keyfin ve ortak ruhun, organize edilmiş, kurumsallaşmış yapısıdır, TAC Mezunlar Derneği.

TAC Mezunlar Derneği'nin tüzüğüne baktığınızda, bir kapsayıcılık olduğunu görürsünüz. TAC'sine, TALAS'ına, Tarsus-Sev İlköğretim Okuluna, bunların mezun, öğrenci, çalışan ve eğitimci kadrosuna yönelik amaç ve konuları olduğunu görürsünüz. TAC Mezunlar Derneği'nin çalışma biçimine baktığınızda, her dileyenin katılabileceği, fikir ve projelerini hayata geçirebileceği kurullar görürsünüz.

Bir sosyal projeniz mi var? Eğitim ya da mezunlar arasında yapmak istediğiniz bir şeyler mi var? TAC'ye ve/veya öğrencilerine, üniversiteli mezunlarına, daha kıdemli mezunlarına hizmet vermek mi istiyorsunuz? Bunlar için en uygun platform, esnek çalışma yöntemleri ve hukuksal altyapısı ile TAC Mezunlar Derneğidir.

Zaman zaman TAC'de sorunlar olur. Okul İdaresinin isteği ile Mezunlar Derneği o sorunun halli için görev alır. Öğrencilere ruhu anlatmak, dayanışmayı anlatmak, her TAC'linin yaşadığı "büyük olma" kavramının ne olduğunu anlatmak, Mezunlar Derneğine düşer. 90'li yılların sonunda

ANKARA'DAN HABERLER

Okul'da servis sorunu baş gösterir; Mezunlar Derneği, bir takım servis ağalarının önüne kendini siper eder. Okul formaları ile ilgili olmaması gereken bazı çıkar grupları doğar, Mezunlar Derneği, buna müdahale der. Zaman gelir; Okul ister, Mezunlar Derneği bu görevleri asli sahiplerine devreder. Zaten bu hizmetleri verirken de, elde ettiği bir şey varsa, onu da okuluna harcamıştır, burs vermiştir.

Mezunlar Derneği, Mezun camiası arasında, Türkiye'nin 4 büyük şehrinde ve ABD başta olmak üzere yurtdışında Şubeleri, temsilcilikleri ve gönüllü mezunları ile yapısal olarak görev yapar. Bazen yardımlaşır, ihtiyacı olan mezununa destek verir. İhtiyacı olan eski hocalarını unutmaz. Bizi biz yapanlara, genellikle manevi, istek olursa maddi destek verir.

Mezunlar Derneği , TAC'nin kurumsal hafızasıdır.

Mezunlar Derneği'nin elbette eksiklikleri vardır. Bunlar kendisine hatırlatıldığında da, onu söyleyenlere küsmez, eksiklikleri artıya çevirmek için çaba gösterir. Çünkü gücünü, artısını da, eksisini de söyleyenden, O'na maddi ve manevi destek verenlerden alır. Tek dayanağı ve tek amacı öğrenciyken de, mezunken de, TAC'li olan camiasıdır. TAC MEZUNLAR DERNEĞİ bir güçtür; bu güç de kendinden menkul bir güç değildir. Bu gücün kaynağı, aidiyet duygusuna sahip TAC'linin ta kendisidir.

Et ve tırnak birbirinden ayrılabilir; TAC'li ile Okulu ve Derneği birbirinden ayrılmaz. Ruhen de ayrılmaz, fiziken de ayrılmaz. Bir büyük ağacın gövdeleri, dalları,yaprakları, meyveleri, TAC'nin farklı yönleridir, gücüdür,güzelliğidir.

Saygı ve sevgilerimle...

Sanal Müze...

Sevgili TAC,

Nihat Taner ağabeyimizin başkanlığında 18 Ocak 2011 tarihinde toplanan TAC Tarih ve Müze Kurulu çalışmalarına devam etti.

Bu Kurul'un çalışma amacının doğal olarak getirdiği bir heyecanımız var. Geleneğine bağlı olduğuna bildiğimiz bir camianın, son 20 yılda ,kampüsü, hukuki yapısı, insan unsuru gibi tüm değerleri önemli ölçüde değişen bir camianın, yaşayan ve geleceğe köprü kuran bir yeni unsura ihtiyacı var. Bu da "TAC MÜZESİ". Üstelik bunun sadece TAC'nin değil, Tarsus'un da bir değeri olması amacımız.

Bu nedenle hemen her dönemi temsil eden mezunlardan oluşan bu kurul, bu işe büyük bir keyifle sarılıyor. Bu konuda katkı vermek isteyen mezunlarımıza da kapımız her zaman açık.

Son toplantıda varılan bir karara göre, şu an elimizde bulunan ve Okul Yönetimi tarafından da Derneğimize sunulan, TAC-TALAS tarihini yansıtan anı eşyalarının, eski sıraların,

dolapların, yıllıkların, okul dergi ve gazetelerinin, bayrak, flama gibi varlıkların bir envanterini çıkarmaya başlıyoruz. Bu envanter listesi çıkarılırken aynı zamanda bunların fotoğraflarını da alacağız. İlk adımda TAC Müzesini sanal ortamda TAC-ALUMNİ web sayfası üzerinden hayata geçirmeyi planlıyoruz.

Bu aşamada tüm TAC-TALAS mezunlarımızın da ellerinde bulunan, TAC-TALAS geçmişlerini yansıtan, her türlü eşyanın bir listesini yapmalarını ve birer fotoğrafını çekip, bu fotoğrafları bizlere sanal ortamda göndermelerini diliyoruz. Bu fotoğraflarla birlikte gönderen mezunumuzun ad, soyad, mezuniyet dönemi ve iletişim bilgileri ile fotoğrafını gönderdiği eşyanın anlamını içeren kısa bir bilgi notunu da bizlere ulaştırmasını diliyoruz. Bu eşyaları fiziken de bir süre daha saklamanızı da diliyoruz.

Bunları TAC-TALAS tarihi ve geleceği için yapar mısınız?

Saygı ve sevgilerimle
Doğan Gözde ÖZGÖDEK
TAC'86

Ocak - "SON CUMA..."

Sevgili TAC,

27 Ocak akşamı, Ankara-Camelot'ta, karlı bir akşamda, enfes bir "Son Cuma" yaşadık. Gün boyu devam eden yoğun kar yağışına rağmen, kimi yürüyerek, kimi taksi ile kimi arabası ile, "Son Cuma" için sıcak bir ortamda biraraya gelen TAC'liler, TAC birlikteliğinin bir güzel örneğini daha verdiler.

Ayla Erzın ablamızın doğum gününü kutladık. Aslında bir hafta önce idi; ama Ankara Balosu nedeniyle tam kutlayamadığımız doğum gününü doyusya kutladık. Deniz (94)'in organize ettiği pastayı kestik. Çok yaşayın Ayla-Tuncer Erzın çifti.

Ozan Canbolat (96) kardeşimiz uzun süredir yürüttüğü Ankamall Genel Müdürlüğü görevini, aynı grubun İstanbul Beylikdüzü'nde yakında açılacak bir başka AVM'nin Genel Müdürlüğü'ne atandığı için bırakıyor. Bu Son Cuma ona da bir veda partisi oldu. Ankara'da olduğu dönemlerde, Balolardan, Son Cumalara, Ofis partilerine kadar her TAC etkinliğine katılan Ozan'a yeni görevinde üstün başarılar diliyoruz. Ankara'ya da her zaman bekliyoruz.

Cağlar (01) kardeşimizin İstanbul'dan çok özel ve değerli bir konuğu vardı. Cağlar hem mesleki, hem özel hayatını çok yoğun yaşadığı bu dönemde, Son Cuma'yı kaçırmadı.

Son Cuma'nın ağır abileri Cengiz Dolunay (55) ve Mehmet Dalkılıç (67) abilerimizi ve Mehmet kardeşimiz ile Çiğdem Ablamızı unutmayalım. Cengiz Atalay abimizin(72) şişlerle verdiği pozlar da güzeldi. Foto Alp Abi (73) yine görev başında idi. Refik Kutluer abimiz (74) tevatüre göre ilk kez bu kadar uzun kaldı. Viski konusunda deneyimlerinden yararlandık. Özgür (94) daha önce de yazdığı gibi rakıdan vazgeçmedi.

Kısaca oldukça keyifli bir Son Cuma idi. Katılan herkese teşekkürler, bakalım İstanbul'da ve Adana'da Son Cuma'da neler olmuş?

Sevgiler
Doğan Gözde ÖZGÖDEK

ANKARA'DAN HABERLER

Şubat - "SON CUMA..."

Sevgili TAC,
Şubat-2012 ayı, Son Cuma günü, TAC Mezunlar Derneği öncülüğünde, Talas ve TAC mezunları tarafından, tüm Türkiye'de aynı anda "Mutlu Saatler" etkinlikleri ile karşılandı.

Ankara Son Cuma mavrası da bu ay yine çok özeldi. Mezunlarımızın keyfi yerinde idi. Ayda bir defa is çıkışı, Camelot'a uğrayıp iki tek atmak, artık yaşamımızın bir parçası oldu.

Bu güzel akşamın, Alp Bekişoğlu(73) ağabeyimiz tarafından çekilen fotoğraflarını "TAC Mezunlar Derneği Ankara" facebook sayfasında bulabilirsiniz.

Bu Son Cuma'yı özel bir akşam yapan katılım ise, Sağlık ve Eğitim Vakfı kurucularından ve şu anda Vakfın Mutevelli Heyet üyesi de olan Engin Ünsal(55) ağabeyimizin katılımı oldu. SEV'in yönetici ve üyelerinin, TAC Mezunlarının düzenli etkinliklerine, düzenli katılımları bizleri çok mutlu ediyor.

Ocak ayında Büyük Ankara yemeğinde de, Mete Akyol(55) ağabeyimiz ve Mr.Mc Cain aramızda olmuşlardı.

Gönül istiyor ki, SEV- Dernek iletişimde, mezunlar arası bu tür platformlar daha çok kullanılsın.

Tüm SEV yöneticilerine, mezun toplantılarının kapıları sonuna kadar açıktır.

Bu arada Engin Ağabey'in Talas'tan Tarsus'a ilk kez giderken yaşadıkları mavraları aktarmasının yanısıra SEV hakkında da, mezunları bilgilendirmesi çok olumlu karşılandı.

Bizlerin mezun olarak okullarımızdan aldığımız keyif yaşlarımız ne olursa olsun değişmiyor anlaşılan.

Bu tür etkinliklerin mudavimi olan mezunlarımızın yanısıra, uzun süredir aramızda gormediğimiz Cevat Taylan(59) ağabeyimiz ile Şebnem Bayrak(94) kardeşlerimizin katılımları da keyifli idi.

Yeni TAC etkinliklerinde beraber olmak dileğiyle.

Tac saygı ve sevgilerimle...
Dogan Gozde OZGODEK

Bahattin Gürsöz
TAC'63

Ankara dışında mukim TAC'63'lere açık mektup...

Ankaralı TAC 63'lüler olarak iki ayda bir erkek erkeğe yediğimiz öğle yemeklerini bu defa bizlerden daha iyi olan yarılarımızla birlikte yemeğe karar verdik. Tebdili mekânda ferahlık vardır diyerek yeni bir mekân belirledik. Madem bu kadar değişiklik oldu, yediğimiz de farklı olsun dedik.

15 Şubat Çarşamba günü Saat 12.30'da Ankara'da Çukurambar'da yeni açılan Teppanyaki Alaturka'da buluşmayı kararlaştırdık. Teppanyaki bir nevi Japon usulü ocakbaşı. Daha doğrusu masabaşı. Çünkü yiyecekleriniz oturduğunuz masanın ortasındaki sıcak özel metal levhada pişirilip önünüze konuyor. Japoncada "teppan" sac, "yaki" de yemek demekmiş. Ben bize hizmet eden garsonun yalancısıyım.

Taze emekli Prof. Dr. Mehmet Ergin telefon etmek suretiyle uzaktan da olsa bizlere katıldı.

Saat 12.30'da başlayan yemeğimiz 15.30'a kadar sürdü. Yediklerimizin ne kadar lezzetli, muhabbetimizin ne kadar neşeli olduğundan bahsetmeyeceğim. Bahsettiğim takdirde kıskançlık krizine girip çok üzüleceğinizi biliyorum. Bu nedenle, masamızda Çinli aşçı tarafından teppanyaki usulü pişirilip önümüzdeki tabaklara servis edilen lagos filetonun ne kadar lezzetli olduğuna da değinmek istemiyorum. Aynı şekilde pişirilip servis edilen kuzu pirzola, karides, Çin mantısı, noodle ve mantar soteyi afiyetle yediğimizi belirtmemin de gereksiz olduğunu düşünüyorum.

Müessesenin hediyesi olarak sunulan suşileri soya sosu ile zenginleştirerek götürdüğümüzü bilmeseniz de olur. Yine teppanyaki usulü hazırlanan ananaslı dondurmanın bizlere servis edilmeden hemen önce, flambe mi deniyor nedir, işte ondan alev topu haline gelmesi ve bunu Selocan'ın fotoğraf makinesiyle tespit etmesinin de sizleri ayrıca üzüntüye gark edeceğini bildiğim için acaba bunu yazmasaydım daha mı iyi olurdu diyorum. Mehmet Artun'un garsona "Ben şişesini görmediğim şarabı içmem" dedikten sonra şişeyi görünce ilk defa gördüğü bu Fransız şarabı için "Bu şarap iyi" demesini hoş bir espri olarak değerlendiremeyebilirsiniz. Artun'un masaya getirilen ve üzerinde altı adet uzun bir adet nispeten kısa mum bulunan pastadaki mumları "İyi ki doğdun Artun" kakafonis eşliğinde üfleyerek söndürmesi de sizlere bir şey ifade etmeyebilir.

Güldük, eğlendik, birbirimize takıldık, mavranın alası vardı. Hani profesör asistanlara "Scan oldu mu?" diye sorduğunda, hasta kadının "Bir o

olmadı Hocam" demesi gibi, her şey oldu da bir "bombalaki" çekilmedi dersem, sevinir misiniz yoksa üzülmüş müsünüz bilemedim.

Sizleri üzmemek için çok şeyi yazmaktan imtina ettim. Ama sevineceğinizi düşündüğüm bazı aksaklıklar da olmadı değil. Zaten bu kadar huysuz ihtiyaç bir araya gelir de huysuzluk eden çıkmaz mı? Çıkmıştır ama hemen yanımda oturduğu için ben sadece Gürkan'ın huysuzluklarından haberdarım. Önce kadehlerdeki şarabın azlığından, sonra çorbanın yeterince sıcak olmadığından, daha sonra Çin mantısının kaynar suda haşlanmak yerine teppanyaki usulü pişirilmesinden, en sonra da çayla birlikte istediği limonun küçüklüğünden şikâyetçi oldu. Hemen sevinmeyin... Çünkü Gürkan'ın çok da önemli olmayan bu sızlanmalarına rağmen, özellikle bizlerden daha değerli olan yarılarımız buluşmamızdan çok memnun kaldılar ve bundan sonraki yemekleri bizsiz yapmayın dediler. Bu hususu sizlerden daha değerli olan yarılarınıza söyleyip onların da üzülmelerine neden olmayın.

Vallahi söylemeye dilim varmıyor ama çok güzel bir gün geçirdik ve "En kötü günümüz böyle olsun" diyerek ayrıldık.

Baki selam eder gözlerinizden öperim.

Erdem Erkilic
TAC'04

Geçmiş "Son Cuma"lardan bir anı...

Sıradan bir Cuma günüydü çoğu insan için. Haftanın son iş günü... Akşam 17.30'u geçtikten sonra saat ofislerinden çıkıp, arabalarına binip evlerinin yolunu tutuyorlardı. Belki de radyoda 99,5'te Kaan'ı dinliyorlardı, tampon tampona trafikte.

Bir kısım insan içinse bambaşkaydı durum. İşlerinden çıkar çıkmaz evlerine koşturmak yerine başka bir yere yetişmek için uğraşıyorlardı. Öyle ya, Şubat ayının en son Cuma günüydü. Villa Restaurant'ta bir araya geleceklerdi arkadaşları, abileri, ablaları, kardeşleriyle. Ankaralı TAC'liler yine bir "Son Cuma"da bir araya geliyorlardı.

Kısa zamanda dolmuştu Villa Restaurant. Saat 19.00'u geçerken ancak gelebildiğimde, içeride her yaştan TAC'liler vardı. 60'lardan 2000'lere kadar uzanan bir yelpazede mavraya başlanmıştı bile. "Basın"ız ya, biz de hemen göreve soyunduk. Ardı ardına deklanşöre bastıkça bu güzel gecenin sonsuzluğa doğru taşınmasında görsel olarak bir rol oynamanın sevinci kaplıyordu içimi.

Saatler 20.00'ye geldiğinde bile hala yeni gelen insanlar vardı. Villa Restaurant'ta alt kısımdaki tüm sandalyeler ve hatta bar kısmındaki tabureler bile dolmuştu. Aslında bu iyi sayılabilecek bir durumdu. Zira bir süre sonra ayakta durulacak yer bile zor bulunacaktı. İğne atsan yere düşmez sözü böyle bir akşam için edilmiş olacaktı.

Gece ilerledikçe, mavralar arttıkça, böylesine dinamik ve kalabalık bir grubun mavra atmak dışında da yapması gereken şeyleri olduğunu düşünülse gerek bir refleks olarak adeta "tuğla" için para toplanmaya başlandı. Bu yalnızca bir yan etkiydi aslında, çünkü Arzu Kaprol tasarımı "Bir Tuğla da Sen Koy" tişörtleri zaten yok satıyor vaziyetteydi. Tişörtünü alan hemen üzerine geçirerek deniyor, arkasından da hemen kameranın önüne geçerek poz veriyordu.

Bu kadar değildi elbette, yönetim kurulu son sürat çalışıyordu. Başkan yine işini gücünü bir yana bırakmış, uzun zamandır

göremediklerinden ulaşım bilgileri istiyordu database için. Bir ayda gelişebileceğinden daha fazla geliştirdi belki de database o gece.

Bitti mi? Hayır!

"Aidiyet Bağışı"nı yapmak isteyip de yapamayanlar Sanal Pos sayesinde hemen oracıkta kredi kartlarından çektiler. İnternet üzerinden yapılabilecekler her geçen gün yenisini ekleyen web komisyonu bu sefer de karışımıza "Hediye Tuğlası" ile çıktı. www.birtugladasenkoy.com adresindeki doktor tuğlalarının hemen yanındaki kısım bunun için ayrılmış. Eşine, arkadaşına, ailesine, sevgilisine doğum gününü, sevgililer gününü, evlilik yıldönümünü veya herhangi başka bir şeyi kutlamak için çiçek almanın yanında bir de "tuğla" hediye edebiliyor artık TAC'liler.

Gecenin sonu ne zaman geldi dersiniz eğer, Alp Abi ('73)'ün TACAnkara grubuna yazmış olduğu bir mailden kısa bir alıntı yapmak durumunda kalacağım:

"Akşam 10 gibi Cem'le nerede ise mekanı kapatıp Villa'dan çıkarken Hakan Aytaş geldi. "Görevimi yapmam lazım" diyerek bir süre kalacağını söyledi."

Durum budur işte. Böylesine de efsane bir Son Cuma oldu bu. Şubat ayı olması sebebiyle, açıkçası benim aklımda insanların çoğunun ayın son cumasının 23'üne denk geldiğini fark etmeyeceği düşüncesi vardı. Anlaşılan yanılmışım.

Dopdolu bir akşamın dopdolu getirileri oldu. Sayımız ne kadar çok olursa o kadar güçlü olacağımız bir kez daha kanıtlandı. Projeler adına yapılanlar önemliydi. Eski dostları tekrardan görmek, gülmek eğlenmek, hasret gidermek ve mavra atmak da yanımıza kar olarak kaldı.

En önemli özelliğimiz; "BİRLİK VE BERABERLİĞİMİZ" "Son Cuma" buluşmaları...

Sevgili Dostlar,

Gözde'nin Ankara Son Cuma buluşmasını yansıtan yazısını zevkle okudum. SEV yönetimine yaptığı daveti ben de destekliyorum. Zira farklı dönemlerden mezunlarımızın kaynaşması ve birbirlerini tanımaları gayesini güden bu etkinliklerimize SEV'in gönüllü çalışanlarının onur vermeleri bizleri ziyadesiyle mutlu kılar.

Gelelim dün geceki Mersin Son Cumasına. 40'ın üzerinde bir katılımla coşkulu ve renkli bir gece yaşadık. 1956 mezunu, ki Engin Ünsal ağamızın dönemine yakın, değerli mezunlarımızdan Cevdet Azbulunur ağamız en kıdemli abimizdi. Ve biricik kızı Deniz ile katıldı aramıza. (Üç haftalık Mısır seyahati akabinde.)

1960'lı yıllardan, 1970li yıllardan, 1980li yıllardan, 1990lı yıllardan ve 2000li yıllardan mezunlarımızın oluşturduğu güzide topluluk Mersin Üniversitesinden gelen iki konservatuvar öğrencisinin verdiği müzik resitali eşliğinde hep bir ağızdan güzel şarkılar söyledi. Kendini tutamayan Hüseyin Sungur (Pişmiş Kelle) müzisyen öğrencilere solo yaptı.

Arkasından sevgili eşi Deniz Hanım, o harika sesi ile muhteşem bir müzik ziyafeti sundu. Helal olsun Deniz Hanıma. O güzel sesi dinleyen Aydın İzgialp arkadaşımız, Pişmiş Kelle'ye laf atarak "ben bu güzel sesi her akşam bir duble rakı eşliğinde dinleme zevkini yaşarım, arkadaş" diyerek Deniz Hanımın sesine duyduğu hayranlığını dile getirdi. Pişmiş Kelle'ye ve güzel sesli Deniz Hanıma sonsuz teşekkürler.

Okul müdürümüz Mr. Hanna Amerika'dan Salı günü dönmüştü iyi haberlerle. Önümüzdeki yıl için tamamı Amerikalı el parmaklarımız kadar yeni öğretmenle anlaşma yaptığını söylediğinde ne kadar mutlu olduk bilemezsiniz. Adı Amerikan Koleji olan bir okulda bu kadar çok sayıda Amerikalı hocaların çalışacak olmasını özlemiştik.

Mr. Hanna, öğretmen adayları ile yatığı görüşmelerinde, bizi ve TAC'yi özetleyen üç özelliğimizi anlattığını ve bu özelliklerimizin adayları Tarsus'a gelmeleri için ikna etmeye yettiğini söyledi. Acaba bizim bu üç ayırt edici özelliğimiz neler olabilir? Tahmin edin bakalım.

Ayrıca okulumuzun akademik deani Oğuz Korkmaz'ı da aramızda gördük dün gece. Aralık Son Cuma yemeğimize Türk müdür Tekin Baransel, SEV İlköğretim Müdürü Pelin Çağlayan, okul içi etkinlikler koordinatörü İsmail Usun, Müdür yardımcılarında

Mutlu Kader Mr. Hanna ile katılmışlar, ancak Oğuz Korkmaz katılamamıştı.

Başta Mezunlar Derneği Merkez yönetim kurulu başkanımız Dr. Ali Cerrahoğlu olmak üzere tüm üyelerimiz hazır ve nazırdı. Havuz kazası geçiren Ata TEPE, iki koltuk değneği ile aramızda idi. İşte TAC ruhunu özetleyen harika bir özveri. O iki koltuk değneği ile onca basamakları çıkarak yemek salonuna arkadaşlarını arasına katılmak hiç de kolay değil. Helal olsun sana sevgili Ata. Sana şifalar diliyoruz. Gecemize renk verdin, yeşil Kıbrıs'ın canlılığını getirdin.

Gecemizde çiçeği burnunda genç mezunlarımız da vardı. Ahmet Zahit Erdem ve sevgili eşi. Ahmet artık aramızda olacak. Zira Coca Cola Mersin dolum tesisinde çalışıyor. Can Özkenel'i de aralarına almışlar. Dün akşam buluşmamıza gelecekti, ama bir mazereti çıkmış olmalı ki aramızda göremedik. Ha keza Damla, Emrah ve Başak da gelecekti. Gençlerin işi belli olmuyor...

Bir diğer genç katılımcı ise TAC'04 Murat Aksın oldu. Çukurova Üniversitesinde İşletme mastırına başlamış. Kendisine başarılar diliyoruz.

Eskilerde statları ve kapalı spor salonlarını inleten BOMBALAKİ bu kez Tenis Kulübünü titretti. Bunda TAC'78 Ufuk ÜNSAL'ın verdiği gazın da etkisi çok oldu. Ufuk artık Mersin'de geçirecek emekliliğini. Bundan böyle gecelerimize, maçlarımıza renk katacak. Aramıza hoş geldin sevgili Ufuk.

Fanatik Cimbomlu TAC'85 Şekip Özen dönemini temsilen kalabalık bir dost grubu ile geldi. Her zaman bekleriz Şekip. TAC'85 dönemi bölgemizde oldukça çok.

TAC'63 dönemi üç kişi ile temsil edildi gecemizde: Onursal başkan Akar & Jo Ann Burdуроğlu, ekselans Ergül Bakay ve Erdoğan Kaynak. Akar arkadaşımız Cuma sabahı iş toplantısı için gittiği İstanbul'dan dönerek yemeğimize yetişti. Gençler! Akar abinizi örnek alın kendinize!

Gecenin ilerleyen saatlerinde kalanlarla bir aile fotoğrafı çektirdik, Tenis Kulübünden ayrılmadan.. Resimleri TAC Alumni sitemize yüklenince görebilirsiniz.

Bir dahaki "Son Cuma" yemeğimize kadar TAC sevgisi ve dostluğu ile kalın...

Erdoğan Kaynak TAC'63

Yemek Sonrası aile fotoğrafı

TAC'83'ler; Erdem Gök, Ramazan Dinçer, Mustafa Özyiğit, Ata Tepe

Ocak / Şubat

TAC'85 Şekip Özen, Mr. Hanna, TAC'78 Ali Cerrahoğlu,
TAC'78 Mehmet Kazanç

TAC'58 Yıldırım Canberk ve Akşit Gücük

Son Cuma'lar

TAC'73 Hüseyin Sungur ve eşi Deniz hanım

TAC'74 Kemal Tarım ve Haldun Kancaal,
TAC'83 Erdem Gök

MERSİN'DEN HABERLER

TAC'85 Grubu

Mart

Betül Öcal, TAC'68 Mustafa Cömert,
TAC'74 Haldun Kancaal ve Kemal Tarım

TAC'85 Müslüm Doğru, Pelin Çağlayan,
Tekin Baransel, TAC'81 Fuat Togo

Son Cuma'lar

MERSİN'DEN HABERLER

TAC'85 Müslüm Doğru eşi ve kızı ile

Mart

Son Cuma'lar

TAC'74 Haldun Kancaal ve Kemal Tarım,
TAC'76 Metin Sağır, TAC'59 Demokan Özgen

TAC'82 Tamer Büyükyılmaz sunum yaparken

ADANA'DAN HABERLER

İlder Baykal
TAC'87

Office Party...

Sevgili mezunlar,

Uzunca bir süredir Adana'da yaşayan mezunlarımız arasındaki iletişimi nasıl daha kuvvetlendirebiliriz diye düşünüyor, bu konuda belirli çalışmalar yürütüyorduk. Sonunda yazışmayla mesafe katedemeyeceğimizi anlayıp "kim, nerede, ne yapıyor?" temalı ofis buluşmaları düzenlemeye karar verdik.

İlkine Tanju Olcar '86", ikincisine İlder Baykal '87", üçüncüsüne Bülent Arpaç '63" ve dördüncüsüne Tibet Kağızman '87" ofis sahipliği yaptı.

Her toplantıya bir öncekinden daha fazla katılım olması bizleri çok heyecanlandırdı ve motive etti. Böylece "Office Party" uygulamamızı devam ettirme kararı aldık.

Herkesin kendisini, mesleğini kısaca tanıtarak başlayan sohbet belirli konularda uzmanlaşmış mezunlarımızın iş tecrübelerini paylaşması üzerine bir de TAC mavraları eklenince saatler geçip gitti inanılır. (Ör: TAC 87 olarak 25 yıl T-Shirt'ü nerede yaptırarak diye düşünürken Adana'da bu işlerle uğraşan bir mezunumuzun olduğunu bu toplantılardan birinde öğrendik.)

Gelecekte Adana'da mezunlar arası iş birlikteliklerinin artması en büyük arzumuz. İş arayan yeni mezun kardeşlerimize yardımcı olmaya çalışmak, sektör değiştirmeyi düşünen mezunlarımızı ilgilendirdiği konuda tecrübeli mezunlarımızla tanıştırmak, yaptığı ticaretle ilgili müşteri portföyü yaratabilmek gibi konularda birbirimize destek temel hedefimiz. (Doktorlarımızı bu noktada kategoriler üstü görüyoruz zira onlar sağolsunlar her an her derdimize koşturuyorlar.)

15 Mart Ofis Partisine katılanlar: Bülent Arpaç '63, Alev Dikici '75, Şemi Kurdak '77, Emin Sungur '78, Şeref Yorgancı '79, Temel Tırak '81, Tamer Büyükyılmaz '82, Tamer Tunç '86, Tanju Olcar '86, Tibet Kağızman '87, İlder Baykal '87, Melisa Karadayı '87, Mehmet Özel '90, Besim Özek '90, Mehmet Ökem '91, Hüseyin Büyükyurtsever '91, Koray Dönmez '91, Yakup Üstün '91, Mehmet Ulusoy '92, Ünsal Kurtuluş '96, Gökalep Sofuoğlu '97, Aylin Türkmen '98, Selçuk Doğan '98

Bir sonraki "Office Party" Nisan ayında olacak. Eminim gönüllü sayısı yüksek olacaktır.

Adana'dan güzel haberlerimizi vermeye devam edeceğiz.

TAC Sevgi ve Saygısıyla,

TAC'91 Murat Koçak ve Mehmet Ökem, '63 Bülent Arpaç, '87 İlder Baykal, '81 Temel Tırak, '94 Sultan Şenzybek

TAC'89 Sezgin Erol, '91 Sinem Bilgen, '77 Şemi Kurdak, '91 Hüseyin Büyükyurtsever, '87 İlder Baykal, '81 Temel Tırak, '87 Tibet Kağızman, '91 Mehmet Ökem ve Kaan Bozkırlı '90 Mehmet Özel

TAC'98 Selçuk Doğan, '91 Yakup Üstün, '87 Tibet Kağızman, '86 Tanju Olcar, '90 Mehmet Özel, '81 Temel Tırak, '86 Tamer Tunç, '82 Tamer Büyükyılmaz

TAC'91 Koray Dönmez ve Mehmet Ulusoy, '75 Alev Dikici, '91 Mehmet Ökem

A DANA'DAN H ABERLER

Ocak / Şubat

San Cuma'lar

A DANA'DAN H ABERLER

Mart

San Cuma'lar

A DANA'DAN H ABERLER

Mart

San Cuma'lar

TAC'78 buluşması...

TAC'78 Mezunlarından bir grup 15.02.2012 günü İstanbul Asmalımescit Sokak'taki Gümüşyan adlı mekanda bir araya gelerek mavra yapıp eğlendiler. Kadehlerin dibine vuruldu ve gece Ragıp Gören'in Gaziantep'ten getirdiğini iddia ettiği fıstıklı burma tatlısıyla noktalandı. Kutunun üstünde Güllüoğlu markasının olması sevgili Ragıp için bir talihsizlik oldu tabii.

Zavallı kardeşimiz bunu fırsat bilen İstanbul'lu kardeşlerini tatlıyı Karaköy'den değil ama Gaziantep'ten getirdiğine ikna etmek için epey dil döktü.

TAC'78 mezunları adına ,

Murat Terzioğlu
TAC'78

Mezunlar sol sıra baştan: Mehmet Günal, Balamir Yasa, Murat Terzioğlu
Sağ sıra baştan: Haluk Şanlı, Ragıp Gören, Oğuz Karamustafaoğlu, Necati Abacioğlu

Şubat Son Cuma'lar

ECHO'NUN TARİHÇESİ

ECHO: TAC'64 Sermet Tuna'nın anıları...

Alumni Bizletter 2011-4 sayısındaki 'ECHO'nun Tarihçesi' başlıklı yazılarla ilgili olarak ben de, anımsadığım kadarı ile, katkıda bulunmak isterim.

Sevgili kardeşim Attila Yaprak'ın yazısındaki: 'Kısaca: ECHO ilk kez 64'lülerle başladı (Sermet Tuna ve arkadaşlarıydı...)' ifadesinden hareketle bazı detayları aktarmak isterim.

Bizim yıllardaki müzik grubu çalışmaları 1962 - 1963 ders yılında başlamıştı. O yıl, TAC '63 sınıfı topluca ceza almış olduğundan birçok aktiviteden çekilmiş ve dolayısı ile, bir anlamda, meydan bize, TAC '64 sınıfına, kalmıştı. Bu arada, Erkut Yucaoglu kardeşimizin (TAC '65) o yaz bir İtalyan hocadan gitar dersi almış olarak, elektro gitarı ile okula dönmüş olması da, olayı ateşleyen önemli bir etken olmuştu. Ancak, teçhizat yetersizliği nedeniyle çok iptidai şartlar altında çalışmıştık. Ekte gönderdiğim fotoğraflar 30.03.1963 tarihinde bu grubun Tarsus Kız

Enstitüsünde verdiği konser görüntüleridir. Buradan da görülebileceği gibi, bateri yerine bir çöp kutusu ve bir tabure üzerine yerleştirilmiş trampetler kullanılıyor. Bu grubun üyeleri şöyleydi (soldan sağa doğru): Erkut Yucaoglu (elektro gitar), Fikri Özürlü (vokal), Sermet Tuna (solist), Koray Tanfer (marakas), Serhan Altınordu (bateri) ve Cemal Şener (gitar). Grubun böyle kalabalık olmasının kız okuluna gidiliyor olması ile bir ilgisi yoktu elbette!!!

1963 - 1964 ders yılına gelindiğinde, Erkut Yucaoglu AFS öğrencisi olarak ABD'de olduğundan, okulda iki ayrı grup oluştu. O yılki '64 Echo yıllığından konu ile ilgili sayfayı da ekte gönderiyorum. Burada grup elemanları da zikrediliyor.

TAC'de daha sonraki yıllarda gelişen ve profesyonel boyutlara ulaşan müzik çalışmalarının başlamasına bir katkımız oldu ise ne mutlu bizlere.

ECHO: TAC'70 Hamdi Demirel'in anıları...

Hemen her Echo'ya emek vermiş müzmin Echo'cu Semih kardeşim benim hatırlayabildiğimden bile fazlasını anlatmış..

Kendisinin hafızasına, ağzına ve kalemine, klavyesine sağlık diyorum.. Tek hatırlatmam long play plak 33 devir/dakika olacak 72 değil.

Zaten kendisi fen derslerine o zaman da kafa yormaz içindeki müziğe yoğunlaşır idi... Bu nedenle her sınıfı sağlam giderken Echo'nun değişmez klavyecisi oldu..:-))

Evet, ilkokulda her İtalya seyahatinde bana çocukluğumun sevgi dolu günlerini hatırlatan mandolin ile klasik bir başlangıç Tarsus'ta gitar çalma hevesine döndü.

Bu arada Mrs.McNair'in kurduğu koroya hazırlık sınıfından itibaren katılıp Mersin, Gaziantep, Adana'da çok sesli şarkılar söylemeye başlamıştık... Birinci bölümde İngilizce ve dünya müziğinde dinleyicileri uyutur, ikinci bölümde Türkçe şarkı ve türkülerle coştururarak linçten son anda kurtulurduk...:-) Mrs. Mayer'in dinlettiği, öğrettiği ve sınav yaptığı klasik müzik işkencesi bugün bile elit ortamlarda işime yarıyor...:-)) Ama sınıfların grup kurması esastı... Biz de Osman Yener, Vecdi Geray ile çalar dururduk.

Ortam zaten hazırды, Elvis, Beatles, Shadows ve şu anda hala müziğin ilahları ve klasikleri dünyayı sallıyorlardı... Babama yalvardım. O da rahmet istedi biraz abartırdı...

Kendisi gençliğinde Ankara Bahçelievlerde otururken caz klarnet ve saksafonunu notalı olarak çaldığı için Mersin'e gelmiş bir Höfner elektro gitarı eve getirdi.

Semih Fıncıoğlu, Vecdi Geray, Ayhan Sicimoğlu, Hamdi Demirel

Lambalı radyomuza taktığım gitar ile onun notalarıyla başladığım ikinci bölüm müzik macerası okulda yatakhane de bavul üzeri davul eşliğinde hazırladığımız parçalardı.

Atila Yaprak ağabey ile İskenderun Deniz Kulübü çayları, Semih takviyeli Mersin Kamer Sineması yarışmaları ve Mersin'de konserlerde amatör müzik yapma keyfi ile 5 yıl çok keyifli ve verimli geçti. Echo'70 ile Milliyet yarışmasında bir yıl çalma şansını elde ettim ve hem beste hem icrada ilk 3 dereceye girme şerefini grup ve okul arkadaşlarım ile paylaştık. O günlerde elde etmiş olduğumuz bu birlikte çalışma ve üretme ve sonuçlarını izleyici önünde paylaşma deneyimleri kişiliğimize çok şeyler kattı. O gün rakip olduğumuz İzmir Maarif Koleji solisti Ömür Şönendil şu anda Bükreş Büyükelçisi ve hep biraraya geliyor ve bize zaman/destek veren herkesi hürmet ile anıyoruz..

Şampiyon TAC'li Gençler...

Geçen yıl bir yaş küçükkende Mersin şampiyonluğunu kazanan Gençlerimiz, sene başında çıtayı yükseltmişlerdi. Ancak geçtiğimiz yıl TAC'nin dört farklı kategoride şampiyonluğu almasından dolayı, Mersin'de takımlar her kategoride tek takımda iyi oyuncuları toplamaya başladılar. Genç kategorisinde de, geçen yılki rakibimiz olan Mersin Modaspor birkaç kulüpten oyuncu topladı, geçen yıl bizde oynayan Irak kökenli bir oyuncumuzda bu takıma geçmişti. Genç takımlarıyla Bölgesel Lige de katılan Moda Spor sene içerisinde takımımızı iki kez yenmişti. Gençlerimiz önce grupta oynadığı yedi maçı farklı skorlarla kazandı, çeyrek finalde 8'li grupta yedi maçtan altısını kazandı. Yarı finalde Mersin Üniversitesi ile eşleşen takımımız, iki maçı da rahat kazanarak finale yükseldi. Final maçlarında ilk maçı 7 sayı, ikinci maçı 18 sayıyla kazanan takımımız, Moda Spor ile oynadığı son final maçından da 3 sayıyla galip ayrılarak, benimde yaşgünüm olan 25 Mart'ta yaşgünü hediyesi olarak bana bu şampiyonluğu hediye ettiler. Şampiyonluk maçında tribünlerde Necati Güler '75, Can Sonat '77, İbrahim Mete '62, Akar Burduroğlu '63, Ali Fazıl Ediz '78 abilerimiz ve Tufan Evyapan '81, Kasım Tanrıöver '88, Orhan Kılıççı '86 arkadaşlarımız vardı. Ayrıca telefonla ve maillerle destek olan tüm mezunlarımıza çok teşekkür ediyorum. Soyunma odasını görmeliydiniz, şampiyonluk şarkıları, mezunlarla çocuklarımızın hep beraber Bombalaki çekmesi, gençlerimizin Haluk Hocalarını ısıltmaları, benim yaşgünüm için getirdiklerini Pastayı, şampiyonluk pastası

olarak hep beraber kesmemiz, maç sonrası hep beraber yemeğe gitmemiz gerçekten unutulmayacak anlardı.

Bir özel teşekkür burdan 62 mezunu abimiz fanatik TAC'li Hilmi Oktar'a. Zaman zaman fırcasını yesemde, sitemlerine maruz kalsamda, bize sene başından beri destek veren ve ilgisini eksik etmeyen Hilmi Abi'ye ve şahsında ENSER şirketine teşekkürlerimi iletiyorum.

Takımımız 4-8 Nisan tarihlerinde Konya'da Bölge şampiyonasına katılacaktır. Takımımıza bundan sonraki yolunda başarılar diliyorum.

Bu şampiyonluğu birazda Gençlerimizden ve takımın Koçu Haluk Durusoy'dan dinleyelim.

Geçen sene bir yaş küçük şampiyon olan kadronun ana iskeletini bozmadan, (Takım Kaptanı ÇAĞLAR AKTAY, TİBET İLHAN, HAKAN SAHİLLER, YİĞİT ÖZYİĞİT, RIDVAN DOĞAN, BAHİRİ ŞAŞMAZ, BATUHAN CEYLAN, KORAY ÖZDEMİR, FURKAN ÇAMOĞLU, OZAN KARABABA, DENİZ KONAK) ve bu sene başında Banvit spor kulübünden Emre Çekerbiçer'i ve Adana Çukobirlik spor kulübünden Halil Yüksel gibi tecrübeli oyuncularıda kadromuza katarak takımımızı daha da güçlendirdik. Bu sene, yine her zaman olduğu gibi sezona ŞAMPİYONLUK parolası ile başladık ve asıl

hedefimiz Türkiye Genç Erkekler Basketbol Şampiyonası... Mersin'de oynanan 5 maçlık final serisinde, ezici bir üstünlükle 3 - 0'lık bir sonuç elde ederek, çocuklarımızın gerçekten var güçleri ile çalışarak hak ettikleri bir şampiyonluk olması da beni ayrıca sevindiren ve heyecanlandıran bir gelişme idi.

Oyuncularıma, Teknik ve İdari Kadroya, sponsorumuz olan Değerli Hilmi OKTAR Bey'e ve şahsında ENSER şirketine, Mezunlar Derneğimize, beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan dostlarıma ve her zaman destekleyen TAC Okul Yönetimimize ve Öğretmen arkadaşlarıma ve Saygıdeğer Velilerimize, teşekkürlerimi bir borç bilirim...

TİBET İLHAN:

Yazdım birşeyler Ali Abi pek başaramam ama; Tac'li olarak birşeyler başarmak gerçekten gurur veriyor insana, diğer takımlarda galibiyete sadece takım sevinirken bizim en ufak bir başarıma mükemmel bir camia seviniyor. Bunu bilmenin insana verdiği istek ve tribünde abilerimizi görmek şampiyonluktaki en büyük etkenlerden bence. Aynı zamanda Ali abimizinde bize

sürekli desteği göz ardı edilemez, hiçbir zaman desteğini esirgemedi. Haluk abimiz ve tüm oyuncularla TAC adına güzel şeyler başardık ve inşallah başaracağız.

HAKAN ALP SAHİLLER:

Biz, Tarsus Amerikan Koleji Spor Kulübü sporcuları olarak tüm Mersin'e bu formayı giymenin farklılıklarını ve saygınlığını göstermek için geçtiğimiz 4 yılda çok büyük emekler verdik. Kulüpler bazında lise dönemine geçtiğimizden beri Mersin şampiyonluğunu üst üste 3 yıl Tarsus Amerikan Koleji'ne yaşattık. Bu süreç içinde bizi diğer takımlardan ayıran kendi aramızdaki kardeşlik ve rakip takıma duyduğumuz saygıydı. Bu sene de geçen seneki gibi Genç Şampiyonluğunu kazandık. Hedefimizi biraz daha yükseltip Türkiye Şampiyonasına gözümüzü diktik. Şu ana kadar bu yolda emeği geçen kulüp başkanımız Ali Çekiç'e, sonuna kadar bizimle olan antrenörümüz abimiz Haluk Durusoy'a, iyi/kötü farketmeden beraber olduğumuz takım arkadaşlarıma kardeşlerime ve emeği geçen diğer herkese teşekkür ederiz.

